

ČTVRTÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

KAMENNÁ OPICE

JEFFERY DEAVER

KAMENNÁ OPICE

JEFFERY DEAVER

2016

Copyright © 2002 by Jeffery Deaver
Translation © 2002 by Jiří Kobělka
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE STONE MONKEY,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2002,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor: Vratislav Konečný
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání třetí
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2016

ISBN 978-80-7498-159-3

*Těm, které jsme ztratili 11. září 2001 – těm,
jejichž jediným zločinem byla láska k toleranci a ke svobodě
a kteří navždy zůstanou v našich srdcích*

*Děkuji Kim Arthurové, lidem z firmy Invacare
a Cheryl Lehmanové za mimořádně užitečné postřehy
ohledně péče a dostupného vybavení pro pacienty
s poškozením páteřní míchy.
A jako vždy i Madelyn.*

POZNÁMKA AUTORA

Přikládám několik informací, které by mohly být užitečné čtenářům neseznámeným s některými aspekty čínského života, popisovanými v této knize.

GEOGRAFIE

Většina ilegálních čínských přistěhovalců ve Spojených státech pochází z oblasti jihovýchodního pobřeží Číny, zejména pak ze dvou provincií: z provincie Kuang-tung zcela na jihu, kde se nachází také Hongkong, a z provincie Fu-ťien, která se rozkládá o něco severněji a na jejímž území leží i město Fu-čou. To je významným námořním centrem a pravděpodobně nejoblíbenějším výchozím naložovacím místem nezákonných přistěhovalců na cestě do jiných států.

JAZYK

Psaná čínština je v celé Číně stejná, ale mluvená řeč vykazuje od oblasti k oblasti značné rozdíly. K hlavním dialektům patří kantonština na jihu, min-nan-chua v provincii Fu-ťien

a na Tchaj-wanu a mandarínština neboli pchu-tchung-chua v Pekingu a na severu země. Několik málo čínských slov, která v této knize používám, je přepisováno v mandarínském dialektu, který je také oficiálním jazykem země.

JMÉNA

Čínská jména se tradičně píší v obráceném pořadí než ve Spojených státech a v Evropě. Například u jména Li Kchang-mej je Li příjmení a Kchang-mej křestní jméno. Někteří Číňané v urbanizovaných oblastech Číny nebo s těsnými svazky ke Spojeným státům či jiným západním kulturám si mohou osvojovat západní křestní jména, která pak používají jako dodatek, případně namísto čínského křestního jména. V takových případech stojí anglické jméno před příjmením, například Jerry Tang.

J. D.

DÍL I HADÍ HLAVA

ÚTERÝ, HODINA TYGRA (04.30)
AŽ HODINA DRAKA (08.00)

Slovo wej-čch' se skládá ze dvou čínských slov – Wej, které znamená „obklopit“, a čch', což znamená „kus“. Protože však tato hra symbolizuje boj o život, lze ji nazvat „bojovou hrou“.

– Danielle Pecoriniová a Tchung Šu, *Hra zvaná wej-čch'*

KAPITOLA 1

Byli zmizelí, byli nešťastní.

Pro pašeráky lidí – hadí hlavy –, kteří je vozili po světě jako palety s kazovým zbožím, to byli *tü-tia* neboli prasátka.

Pro agenty Úřadu pro imigraci a naturalizaci, kteří pronásledovali jejich lodě, zatýkali je a deportovali, to byly *ne-dokumentované osoby*.

Přesto byli lidmi plnými naděje. Lidmi, kteří vyměnili vlastní domovy, rodiny a tisíciletou tradici předků za neúprosnou jistotu riskantních a lopotných let před sebou.

Lidmi, kteří měli minimální naději zapustit kořeny na místě, kde by se jejich rodinám mohlo dařit a kde svoboda, peníze a spokojenost byly – podle toho, co slýchali – stejně běžné jako slunce nebo déšť.

Ti všichni teď tvořili jeho křehký náklad.

Kapitán Sen C'-tün sestoupil z můstku, kde až dosud pevně stál i přes běsnící pětimetrové vlny, o dvě paluby níže do zšeřelého lodního prostoru, aby přítomným oznámil chmurnou zprávu, že jejich několikatýdenní strastiplná pouť bude možná zbytečná.

Bylo srpnové úterý krátce před úsvitem. Podsaditý kapitán s oholenou hlavou a huňatým knírem se protáhl kolem prázdných kontejnerů upoutaných k palubě dvaasedmdesátimetrové lodi *Drak z Fu-čou* kvůli maskování a otevřel těžké ocelové dveře lodního prostoru. Pohlédl na více než dvě desítky pasažérů, kteří se choulili v tmavé místnosti bez oken. V mělké vrstvě vody pod lacinými kavalci se vznášely odpadky a plastové dětské kostky.

I přes rozbouřené vlny sešel kapitán Sen – starý mořský vlk s třicetiletými zkušenostmi – po příkrých ocelových schodech bez použití zábradlí a zamířil doprostřed místnosti. Zkontroloval indikátor oxidu uhličitého a zjistil, že jeho hladina je přijatelná, přestože vzduch v místnosti byl žluklý a páchl motorovou naftou a lidmi, jež dva týdny žijí těsně vedle sebe.

Na rozdíl od mnoha kapitánů a členů posádek provozujících „kbelíky“ – lodě pašující lidi –, kteří své pasažéry přinejlepším ignorovali, a někdy je dokonce bili nebo znásilňovali, Sen se ke svým svěřencům choval korektně. Byl totiž přesvědčen, že činí správnou věc, když tyto rodiny přepravuje ze země plné strážní do země, kde je čeká ne-li jisté bohatství, pak přinejmenším naděje na šťastný život. Do Ameriky, jíž Číňané říkají *Mej-kuo* neboli „Nádherná země“.

Při této konkrétní plavbě však většina přistěhovalců Senovi nedůvěřovala. A proč by také měla? Všichni přece předpokládali, že se kapitán spřáhl s hadí hlavou, která si jeho loď najala: s mužem jménem Kwan Ang, jenž byl všeobecně znám pod přezdívkou Kuej neboli Duch. A jelikož měl tento člověk pověst násilníka, veškeré snahy kapitána Sena navázat s přistěhovalci rozhovor se setkávaly s odmítavou reakcí

a Sen se zde spřátelil pouze s jediným člověkem. Čchang Ťing-er-c', který dával přednost svému západnímu jménu Sam Chang, byl pětáctýřicetiletým bývalým univerzitním profesorem z předměstí obrovského přístavního města Fuchou na jihovýchodě Číny. Do Ameriky cestoval s celou rodinou: s manželkou, dvěma syny a ovdovělým otcem.

Celkem šestkrát si Chang se Senem sedli během plavby do lodního prostoru, usrkávali silný *mao-tchaj*, kterého měl kapitán na lodi vždy dostatečnou zásobu, a mluvili spolu o životě v Číně a ve Spojených státech.

Kapitán Sen si nyní všiml, že Chang sedí na kavalci v předním koutu lodního prostoru. Vysoký a mírný muž se v reakci na pohled v kapitánových očích znepokojeně zamračil. Podal dospívajícímu synovi knihu, kterou právě celé rodině předčítal, a postavil se, aby se přivítal s kapitánem.

Všichni kolem nich umlkli.

„Náš radar zachytil rychlou loď plující v našem kursu.“

Na tvářích pasažérů, kteří tuto větu zaslechli, se objevilo zděšení.

„Američané?“ zeptal se Chang. „Pobřežní hlídka?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl kapitán. „Jsme v amerických vodách.“

Sen pohlédl na polekané tváře imigrantů kolem sebe. Stejně jako u většiny skupin nezákonných přistěhovalců, které kapitán přepravoval, vzniklo také mezi těmito lidmi – z nichž mnozí se před plavbou vůbec neznali – těsné pouto přátelství. Nyní se vzájemně chytili za ruce a šeptali si mezi sebou – někteří hledali útěchu, jiní ji rozdávali. Kapitánův zrak spočinul na ženě s osmnáctiměsíční holčičkou v náručí. Její matka, jejíž obličej brázdily jizvy po bití v převýchovném táboře, sklopila hlavu a rozplakala se.

„Co můžeme udělat?“ zeptal se znepokojeně Chang.

Kapitán Sen věděl, že Chang byl v Číně velmi aktivním disidentem a že ze země neprchá z pouhého rozmaru, nýbrž ze zoufalství. Pokud by ho americký imigrační úřad deportoval zpět do Číny, pravděpodobně by skončil jako politický vězeň v některé z nechvalně proslulých káznic v západní části země.

„Nejsme daleko od místa vylodění. Plujeme plnou rychlostí. Možná se nám podaří dorazit tak blízko, že vás budeme moci vyslat ke břehu v člunech.“

„Ne, ne,“ namítl Chang. „V takových vlnách? Vždyt všichni zemřeme.“

„Máme namířeno k přirozenému kotvišti. Moře by tam mělo být dost klidné na to, abychom mohli spustit na vodu čluny. Na pobřeží už budou čekat nákladní auta, která vás přepraví do New Yorku.“

„A co vy?“ zeptal se Chang.

„Já vyrazím zpátky do bouře. A než se oni vzmůžou na bezpečné vylodění, vy už budete uhánět po zlatých silnicích k diamantovému městu... A teď všem řekněte, aby si připravili věci. Ale jen to nejdůležitější. Peníze, fotografie. Všechno ostatní tady nechte. Ke břehu to bude honička. Zůstaňte tady dole, dokud vám Duch nebo já neřekneme, abyste za námi vyšli na palubu.“

Kapitán Sen spěšně vyrazil po příkrém žebříku na můstek. Během stoupaní odříkal krátkou modlitbu za přežití k bohyni námořníků Tchien-chou a uhnul před šedou vodní stěnou, která se právě přehoupla přes bok lodi.

Když dorazil na můstek, skláněl se právě Duch nad radarovým monitorem a civěl do gumového stínítka. Stál naprosto nehybně a vzdoroval přívalům moře.

Některé hadí hlavy se oblékaly jako zámožní kantonští gangsteři z filmů Johna Wooa, ale Duch měl na sobě vždy standardní oblečení většiny čínských mužů – obyčejné kalhoty a košile s krátkými rukávy. Byl svalnatý, ale drobný, a vždy chodil hladce oholen. Vlasy měl delší, než by se slušelo na typického byznysmena, ale nikdy si je neupravoval gelem nebo lakem.

„Za patnáct minut nás zachytí,“ prohlásil. I v tomto okamžiku, kdy mu hrozilo zadržení a zatčení, působil stejně le-targicky jako prodavač jízdenek na vesnické zastávce dálkové autobusové linky.

„Za patnáct?“ odvětil kapitán. „To není možné. Kolika uzlů dosahují?“

Přešel k námořním tabulkám, které jsou stěžejní součástí všech plavidel brázdících oceány. Na tabulkách ležela navigační mapa oblasti, vydaná Americkou agenturou obranného mapování. Sen musel posoudit vzájemnou polohu obou lodí podle mapy a podle radaru. Kvůli riziku vystopování měl *Drak z Fu-čou* odpojen globální polohovací systém, nouzovou signalizaci EPIRB i Globální námořní tísňový a bezpečnostní systém.

„Myslím, že to potrvá nejméně čtyřicet minut,“ prohlásil kapitán.

„Ne, změřil jsem vzdálenost, kterou urazili od doby, kdy jsem je zahlédl.“

Kapitán Sen pohlédl na lodníka, který celý zpocený svíral kormidlo *Draka z Fu-čou* a snažil se udržet turecký uzal uvázaný kolem příčky žebříku ve svislé poloze, což naznačovalo, že je kormidlo v jedné linii s trupem lodi. Klapky byly nastaveny na maximální rychlost. Pokud se Duch nemýlil

v odhadu doby, za kterou je americký pobřežní člun zachytí, pak bylo zřejmé, že se jim nepodaří dorazit včas do chráněného kotviště. Přinejlepším se mohli dostat na půl námořní míle k nedalekému kamenitému pobřeží – což bylo dostatečně blízko, aby mohli spustit na vodu čluny, ale ty by pak byly vystaveny nelítostnému bičování rozbouřeného moře.

„Jaké zbraně budou mít?“ zeptal se Duch kapitána.

„Vy nevíte?“

„Nikdy jsem nebyl zadržen,“ odvětil Duch. „Povězte mi to.“

Lodě pod Senovým velením byly v minulosti zadrženy již dvakrát – naštěstí během legitimních plaveb, a nikoliv když převážel přistěhovalce pro hadí hlavy. I přesto to pro něj byla trýznivá zkušenost. Na jeho loď vtrhla dobrá desítka ozbrojených námořníků pobřežní hlídky, zatímco další zůstal na palubě pobřežního člunu a mířil na něj a jeho posádku dvouhlavňovým kulometem. Člun byl vybaven dokonce i malým dělem.

Kapitán nyní sdělil Duchovi, co mohou očekávat.

Duch přikývl. „Musíme zvážit naše možnosti.“

„Jaké možnosti?“ zeptal se kapitán Sen. „Nechcete snad s nimi *bojovat*, nebo ano? Ne. To nedopustím.“

Duch ovšem neodpověděl. Zůstal stát na radarovém stupínku a neustále zíral na monitor.

Působil vyrovnaně, ale Sen předpokládal, že v něm kolotá vztek. Žádná hadí hlava, se kterou kdy pracoval, neučinila tolik bezpečnostních opatření jako Duch, aby ji během plavby nikdo neodhalil a nedopadl. Dvě desítky uprchlíků se sešly v jednom opuštěném skladišti za Fu-čou a pod dozorem Duchova kolegy – „malé hadí hlavy“ – tam čekaly celé

dva dny. Muž s uprchlíky poté nastoupil do letadla Tupolev 154, které je dopravilo na jedno opuštěné vojenské letiště nedaleko ruského Petrohradu. Tam se skupina ukryla do přepravního kontejneru, přemístila se do 120 kilometrů vzdáleného Vyborgu a teprve poté se nalodila na palubu *Draka z Fu-čou*, s nímž Sen dorazil do ruského přístavu o pouhý den dříve. Sám kapitán pak pečlivě vyplnil veškeré celní dokumenty a prohlášení – všechno přesně podle pravidel, aby nevzbudil sebemenší podezření. Duch se k nim připojil na poslední chvíli a loď zvedla kotvy přesně podle časového plánu. Proplula Baltským mořem, Severním mořem, Lamanšským průlivem a pak už protála slavný počáteční bod všech transatlantických plaveb v Keltském moři – 49 stupňů severní šířky a 7 stupňů západní délky – a plnou parou vyrazila směrem k Long Islandu ve státě New York.

Na celé plavbě se nedalo najít nic, co by mohlo vzbudit podezření amerických úřadů. „Jak to ta pobřežní hlídka dokázala?“ zeptal se kapitán.

„Co?“ odvětil Duch nepřítomně.

„Jak nás našla? Něco takového se nikomu nemohlo podařit. Je to vyloučeno.“

Duch se napřímil a zamířil ven do běsnící vichřice. „Kdo ví?“ zavolal zpátky. „Třeba to bylo kouzlo.“

KAPITOLA 2

„Přisáli jsme se jim přímo na zadnice, Lincoln. Jejich člun míří ke břehu, ale jestlipak to stihne? Kdepák, nestihne. Moment, neměl bych tomu spíš říkat ‚lodě‘? Myslím, že jo. Na člun je to moc velká kraksna.“

„Já nevím,“ řekl Lincoln Rhyme nepřítomně Fredu Dellrayovi. „Poslední dobou na lodi moc nejezdím.“

Vysoký a štíhlý Dellray byl agentem FBI, který zodpovídal za federální stránku operace, jejímž cílem bylo vyhledání a zatčení Ducha. Ani Dellrayova kanárkově žlutá košile ani jeho oblek – stejně tmavý jako Dellrayova kůže – nepoznaly v poslední době žehličku, ale na druhé straně nikdo v místnosti nepůsobil právě upraveným dojmem. Půltucet lidí, kteří se nyní shlukli kolem Rhyma, strávil posledních čtyřicet hodin života prakticky bez přestávky zde v tomto zcela nepravděpodobném hlavním stanu – v obývacím pokoji Rhymova domu v západní části Central Parku, který vůbec nepřipomínal viktoriánský salonek, jímž kdysi býval, nýbrž policejní laboratoř přeplněnou stolky, laboratorním

vybavením, počítači, chemikáliemi, kabely a stovkami knih a časopisů o soudních vědách.

Vyšetřovací tým se skládal z federálních i státních policistů. Stát New York zde zastupoval poručík Lon Sellitto, detektiv z oddělení vražd newyorské policie, který byl ještě daleko pomačkanější než Dellray a také o poznání zavalitější (před nedávnem se přestěhoval do Brooklynu s přítelkyní, která – jak s lítostivou hrdostí prohlašoval – vařila úplně jako Emeril). Kromě něj zde byl i mladý Eddie Teng, detektiv čínského původu z pátého newyorského okrsku, jenž zahrnoval také Čínskou čtvrť. Teng byl elegantní, atletický a módně oblečený. Na očích měl brýle od Armaniho a černé vlasy měl vyčesány tak, že vypadaly jako ježčí bodliny. Momentálně působil jako Sellittův dočasný partner, neboť detektivův obvyklý spolupracovník Roland Bell před týdnem odcestoval do rodné Severní Karolíny na rodinné setkání se dvěma syny. Během tamějšího pobytu se přitom silně spřátelil s místní policistkou Lucy Kerrovou, a tak si prodloužil dovolenou o dalších pár dní.

Federální část týmu dále zastupoval padesátník Harold Peabody, bystrý střední manažer s bříškem, který zastával významnou funkci na manhattanské pobočce INS, Úřadu pro imigraci a naturalizaci. Stejně jako všichni úředníci, kterým se již blíží penze, toho o sobě moc nenamluvil, ale jeho hluboké znalosti otázek přistěhovalectví svědčily o dlouhé a úspěšné profesní dráze.

Peabody s Dellrayem se během tohoto vyšetřování několikrát střetli. Po incidentu s pašeráckou lodí *Golden Venture*, kdy se utopilo deset nezákonných přistěhovalců poté, co loď uvízla na mělčině za Brooklynem, nařídil prezident Spojen-

ných států, aby pravomoci Úřadu pro imigraci a naturalizaci převzala u velkých případů pašování lidí FBI za podpory CIA. Imigrační úřad měl přitom s hadími hlavami a jejich pašeráckými aktivitami nesrovnatelně bohatší zkušenosti než FBI, a tak nenesl lehce, že musí předat pravomoci jiným agenturám, zvláště pak agentuře, která trvala na těsné spolupráci s newyorskou policií a – proč to neříci – také s *alternativními* konzultanty, jako byl Lincoln Rhyme.

Peabodymu asistoval mladý agent INS jménem Alan Coe, třicátník s nakrátko ostříhanými tmavě zrzavými vlasy. Také on – energický, ale zatrpklý a náladový muž – byl pro ostatní hádankou, neboť neřekl ani slovo o svém osobním životě a kromě případu „Duch“ toho prozradil jen velmi málo také o své profesní kariéře. Rhyme si všiml, že Coeovy obleky zřejmě pocházejí z diskontních prodejen – byly okázalé, ale s neumělými švy – a že jeho zaprášené černé boty jsou opatřeny silnými gumovými podrážkami oblíbenými u příslušníků ostrahy, neboť se s nimi dali dokonale chytat kapesní zloději. Coe se rozpovídal pouze ve chvílích, kdy pro ostatní pořádal spontánní – a zdlouhavé – přednášky o zlu nezákonného přistěhovalectví. Přesto pracoval naprosto neúnavně a horlivě se snažil dopadnout Ducha.

Kromě těchto lidí se v domě Lincolna Rhyma objevilo za poslední týden v souvislosti s případem mnoho dalších poskoků, federálních i státních.

Je to tu jako na promenádě, pomyslel si – a řekl – Lincoln Rhyme během posledního dne nesčetněkrát.

Nyní, ve tři čtvrtě na pět ráno, projel na svém baterii poháněném invalidním vozíku Storm Arrow přes přeplněnou místnost k tabuli s poznatky o případu, na níž byla připevně-

na jedna z mála existujících fotografií Ducha – velmi špatný zpravodajský snímek –, dále fotografie Sena C'-tůna, kapitána *Draka z Fu-čou*, a mapa východního Long Islandu a oceánu kolem něj. Na rozdíl od dob, kdy se Rhyme po nehodě při ohledávání jednoho místa činu rázem změnil v kvadruplegi-ka s postižením čtvrtého krčního obratle a kdy byl v zatp-klém vzdoru celé dny upoután na lůžko, nyní trávil dobrou polovinu denní doby na třešňově červeném vozíku Storm Arrow vybaveném nejmodernějším ovladačem jízdy. Systém MKIV fungující na principu touchpadu známého z notebooků objednal u firmy Invacare Rhymův pomocník a ošetřovatel Thom. Ovládací jednotka, na níž spočíval Rhymův jediný fungující prst, zajišťovala mnohem lepší ovladatelnost vozíku než staré ovládání pomocí foukací trubičky.

„Jak daleko jsou od pobřeží?“ zavolal Rhyme a podíval se na mapu.

Lon Sellitto vzhlédl od telefonu. „Už to zjišťuju.“

Rhyme často pracoval jako konzultant pro newyorskou policii, ale většina jeho aktivit se soustředila na klasické soudní vědy – na soudní kriminalistiku, jak tomu nyní s oblibou říkali lidé z branže posedlí žargonem. Tento případ byl pro něj tudíž neobvyklý. Před čtyřmi dny ho navštívili Sellitto, Dellray a Peabody s mlčenlivým mladým Alanem Coem. Rhyma jejich návštěva rozptýlila – ústředním tématem jeho života byl v té době jistý blížící se lékařský zákrok –, ale Dellrayovi se přesto podařilo upoutat jeho pozornost, když prohlásil: „Seš naše poslední naděje, Linku. Máme jeden veliký problém a ani prd netušíme, kam jinam se obrátit.“

„Pokračuj.“

Interpol – toto mezinárodní zúčtovací centrum všech kriminalistických informací – vydal jednu ze svých proslulých Rudých zpráv týkající se jistého Ducha. Podle informátorů se tato nepolapitelná hadí hlava nakrátko objevila v čínském městě Fu-čou, odkud odletěla do jižní Francie a poté se přesunula do jistého ruského přístavu, aby si zde vyzvedla zásilku nezákonných čínských imigrantů. Mezi nimi se vyskytoval také Duchův *pang-šou* neboli pomocník – špion vydávající se za jednoho z pasažérů. Cílem plavby měl být údajně New York, jenže poté Duch záhadně zmizel. Tchajwanská, francouzská ani ruská policie ho nemohly nikde najít, stejně jako FBI a INS.

Dellray tedy k Rhymovi přinesl jediný důkaz, kterým policie disponovala – kufrík obsahující některé Duchovy osobní předměty nalezené v jeho utajeném domě ve Francii. To vše v naději, že jim Rhyme dokáže poskytnout informace, kam se mohla ztratit Duchova stopa.

„Proč vás na tom dělá tolik?“ zeptal se tehdy Rhyme a prohlédl si čtveřici mužů, kteří zastupovali tři hlavní policejní a bezpečnostní složky.

„Protože je to zkurvený sociopat,“ odpověděl Coe.

Peabody nabídl Rhymovi uměřenější odpověď: „Duch je pravděpodobně nejnebezpečnějším pašerákem lidí na světě. Je stíhán za jedenáct vražd – přistěhovalců i policistů a agentů. My ale víme, že jich zabil daleko víc. Nezákonným přistěhovalcům se říká ‚zmizelí‘ – pokud se pokusí hadí hlavu podvést, jsou zavražděni. Pokud si stěžují, jsou zavražděni. Jednoduše navždycky zmizí.“

„Kromě toho znásilnil nejméně patnáct imigrantek,“ dodal Coe. „Tedy, o patnácti víme. Ale jsem si jistý, že jich bylo víc.“

„Většina vysoko postavených hadích hlav, jako je on, nestuje osobně se zásilkama,“ prohlásil Dellray. „Jedinej důvod, proč sem ty člověky tentokrát veze sám, je fakt, že tu chce krapet rozšířit aktivitu.“

„Jestli se dostane do země,“ pokračoval Coe, „zemřou další lidé. Spousta lidí.“

Dellray se sklonil k Rhymovi. „Vyzkoušeli jsme už všechno, Lincolne. Ale nevyšťárali jsme ani tuk. Nemáme o něm jediné osobní info, žádné dobré fotky, žádné otisky. Absolutní nulička. Teda až na tohleto.“ Agent kývl na kufřík obsahující Duchovy osobní věci.

Rhyme se na kufřík skepticky podíval. „A kam přesně do toho Ruska jel? Znáte aspoň město? Stát nebo gubernii, nebo co já vím, co to tam vlastně mají? Říkali, že je to dost velká země.“

Sellitto odvětil zvednutím obočí, což mělo znamenat: Nemáme tušení.

„Udělám, co budu moct. Ale nečekejte zázraky.“

O dva dny později si Rhyme zavolal muže zpátky. Opřel si hlavu o blahobytný polštářek, který mu Thom upevnil k vozíku, a rychle řekl: „Duch a přibližně dvacet až třicet nezákonných čínských přistěhovalců se nacházejí na palubě lodi zvané *Drak z Fu-čou*, která původně vyplula z přístavu Fu-čou v čínské provincii Fu-tien. Jedná se o dvaasedmdesátimetrovou nákladní loď se dvěma dieselovými motory, určenou pro kombinovanou přepravu kontejnerů a sypkého zboží. Jejím kapitánem je šestapadesátiletý Sen C'-tün – Sen je *příjmení* – a loď má sedmičlennou posádku. Z ruského Vyborgu vyplula před čtrnácti dny v 8.45 ráno a v současné době – to je jen můj odhad – se může nacházet přibližně tři

sta námořních mil od newyorského pobřeží. Má namířeno do brooklynských doků.“

„Jak jste na to, sakra, přišel?“ vyhrkl užasle Coe. Dokonce i Sellitto, který byl na Rhymovy dedukční schopnosti zvyklý, se nevěřicně zasmál.

„To je prosté. Předpokládal jsem, že do Ameriky plují z východu na západ – jinak by Duch vyrazil přímo z Číny. Mám jednoho přítele v moskevské policii, dělá ohledání místa činu. Napsali jsme spolu pár vědeckých článků. Mimochoodem je to největší světový odborník na půdy a zeminy. Požádal jsem ho, aby obvolal náčelníky přístavní policie ve všech přístavech v západním Rusku. A on zatahal za nitky a sehnal všechna celní prohlášení čínských lodí, které za poslední tři týdny vypluly z ruských přístavů. Pár hodin jsme je pak společně procházeli. Budete mít asi parádně nafouklý telefonní účet. Jo, a taky jsem mu řekl, aby vám naučtoval poplatky za překlad. Já bych to aspoň udělal. No, a přitom jsme zjistili, že pouze jediná loď natankovala palivo na osmitisícimilovou plavbu, zatímco podle prohlášení měla být její plavba dlouhá jen 4400 mil. Tolik paliva by stačilo na plavbu z Vyborgu do New Yorku a zpátky do anglického Southamptonu, kde by loď mohla dotankovat. Tahle loď vůbec nemá namířeno do přístavu v Brooklynu. Hodlá tady jen vylodit Ducha s těmi imigranty a uhánět zpátky do Evropy.“

„Třeba je v New Yorku drahá nafta,“ nadhodil Dellray.

Rhyme pokrčil rameny – což bylo jedno z mála odmítavých gest, které jeho nehybné tělo umožňovalo – a kysele řekl: „V New Yorku je drahé všechno. Ale ještě jsem neskončil: v celním prohlášení *Draka* stojí, že přepravuje do Ameriky strojní zařízení. Ale každý kapitán musí před plavbou nahlásit ponor své lodi – tedy hloubku, do které se trup při plav-

bě ponoří, jestli vás to zajímá –, aby loď nemohla v mělkých přístavech uvíznout na mělčině. *Drak z Fu-čou* uvedl ponor tři metry. Plně naložená loď její velikosti by však měla ponor nejmíň sedm a půl metru. Což znamená, že loď vyplula prázdná. Teda až na Ducha a ty přistěhovalce. Jo, a tvrdím, že imigrantů je dvacet až třicet, protože *Drak* před plavbou nabral potraviny a pitnou vodu zhruba pro tolik lidí, pokud nepočítám – jak jsem už říkal – sedmičlennou posádku.“

„Sákra,“ prohodil jindy škrobený Harold Peabody s obdivným úsměškem.

Ještě téhož dne zachytily špionážní satelity *Draka z Fu-čou* asi dvě stě osmdesát mil od břehů Ameriky, přesně jak Rhyme předvídal.

Kutr *Evan Brigant* americké pobřežní hlídky s pětadvaceti námořníky na palubě podporovanými spráženým kulometem ráže 50 a osmdesátimilimetrovým dělem byl uveden do stavu pohotovosti, ale prozatím se držel v bezpečné vzdálenosti a vyčkával, až *Drak* připluje blíže k pobřeží.

Nyní – krátce před úterním úsvitem – se čínská loď ocitla v amerických výsostných vodách a *Evan Brigant* ji začal pronásledovat. Podle plánu měla posádka převzít kontrolu nad *Drakem*, zatknout Ducha, jeho pomocníka a celou posádku. Pobřežní hlídka měla poté dopravit loď do přístaviště v Port Jeffersonu na Long Islandu a umístit přistěhovalce do federálního záchytného tábora. Zde měli čekat na deportaci nebo případné azylové řízení.

Mezi Rhymovým telefonem a vysílačkou pobřežního člunu blížícího se k *Drakovi* bylo navázáno spojení. Thom pustil hovor přes hlasitý odposlech.

„Agente Dellrayi? Tady kapitán Ransom z lodi *Evan Brigant*.“

„Slyším vás, kapitáne.“

„Máme dojem, že si nás všimli – mají lepší radar, než jsme si mysleli. Loď vyrazila plnou parou k pobřeží. Potřebujeme nějaké pokyny ohledně přepadového plánu. Obáváme se, že pokud se vylodíme na jejich palubu, dojde k přestřelce. Zvláště když uvážíme, koho na palubě mají. Máme strach z obětí na životech. Příjem.“

„Z jakých obětí?“ zeptal se Coe. „Mezi nedokumentovanými osobami?“ Opovržení v jeho hlase, když použil slovo označující přistěhovalce, bylo dobře patrné.

„Přesně tak. Myslíme si, že bychom měli k jejich lodi jen přirazit a počkat, až se Duch vzdá. Příjem.“

Dellray zvedl ruku a zmačkal cigaretu, kterou měl za uchem jako memento z dob, kdy ještě kouřil. „Zamítá se. Postupujte podle původních pravidel zadržení. Zastavte loď, vylodte se na palubu a zatkněte Ducha. Máte povolení použít smrticích prostředků. Rozumíte?“

Po chvíli váhání mladý kapitán odpověděl: „Rozumím, pane. Konec.“

Linka oněměla a Thom ukončil spojení. Spolu s následným tichem proniklo do místnosti elektrizující napětí. Sellitto si otřel dlaně do věčně zmačkaných kalhot a upravil si služební pistoli na opasku. Dellray začal přecházet sem a tam. Peabody zavolal na ústředí INS, aby agentům řekl, že jim nemá co říct.

O chvíli později zazvonila Rhymova soukromá linka. Thom zvedl telefon v rohu místnosti. Chvilí poslouchal a pak vzhlédl. „To je doktorka Weaverová, Lincolne. Volá ohledně té operace.“ Pohlédl na místnost plnou napjatých strážců zákona. „Řeknu jí, že se jí ozveš.“

„Ne,“ odvětil Rhyme odhodlaně. „Vezmu si to hned.“

KAPITOLA 3

Vítr byl nyní silnější a vlny šplouchaly vysoko nad boky neohroženého *Draka z Fu-čou*.

Duch nenáviděl plavbu po moři. Byl to muž zvyklý na luxusní hotely, na zacházení jako v bavlnci. Plavby s nezákonnými přistěhovalci byly naopak špinavé, ukoptěné, studené a nebezpečné. Člověk moře nezkontroloval, pomyslel si nyní Duch, a nikdy ho zkontrolovat nedokáže. Moře je ledový příkrov smrti.

Přejel pohledem zadní část lodi, ale svého *pang-šou* nikde neviděl. Otočil se k přídi, přimhouřil oči před větrem, ale stále nespatriřil žádnou pevninu – pouze nekonečná horstva černé vody. Vystoupal na můstek a zabušil na okénko zadních dveří. Kapitán Sen zvedl hlavu a Duch na něj mávl.

Sen si nasadil na hlavu pletenou čepici a poslušně vyšel ven do deště.

„Zanedlouho tu bude pobřežní hlídka,“ křikl Duch skrz fňící vítr.

„Ne,“ odpověděl Sen, „Stihnu dorazit dost blízko, abyste se mohli vyložit, než nás zadrží. Určitě to dokážu.“

Duch však upřel na kapitána poklidné oči a prohlásil: „Uděláte to takhle: Necháte ty muže na můstku a spolu se zbytkem posádky sejdete dolů mezi prasátka. Ukryjete se mezi nimi a nebudete z lodního prostoru vylézat.“

„Ale proč?“

„Protože jste dobrý muž,“ odpověděl Duch. „Jste příliš hodný, než abyste dokázal lhát. Za kapitána se budu vydávat já. Mohu se podívat člověku do očí a on uvěří všemu, co mu říkám. Vy to nedokázete.“

Duch sebral Senovi čepici. Kapitán se pro ni instinktivně natáhl, ale pak svěsil ruku. Duch si nasadil čepici na hlavu. „Tak,“ řekl beze špetky humoru. „Vypadám jako kapitán? Myslím, že ze mě bude dobrý kapitán.“

„To je moje loď.“

„Ne,“ opáčil Duch. „Během této plavby je *Drak moje loď*. To já vám platím jednobarevnými penězi.“ Americké dolary byly daleko cennější a převoditelnější než čínské jüany, jimiž kapitánům platilo mnoho nevýznamných hadích hlav.

„Nebudete s nimi bojovat, že ne? Myslím s pobřežní hlídkou.“

Duch se netrpělivě zasmál. „Jak bych s nimi mohl bojovat? Mají s sebou desítky námořníků.“ Kývl směrem k lodníkům na můstku. „Vyřídíte svým mužům, že mají poslouchat mé rozkazy.“ Když Sen zaváhal, Duch se k němu naklonil a upřel na něj pokorný, ale přesto mrazivý pohled, který dokázal rozrušit každého, komu se Duch podíval do očí. „Chtěl jste mi snad něco říct?“

Sen uhnul pohledem a vystoupil na můstek, aby dal námořníkům příslušné instrukce.

Duch se otočil zpátky k zádi a znovu začal hledat svého pomocníka. Nato si nasadil kapitánovu čepici ještě pevněji na hlavu a vyrazil na můstek, aby se ujal velení rozkymácné lodi.

Deset soudců pekla...

Muž se propířil přes hlavní palubu k zádi *Draka z Fu-čou*, vystrčil hlavu přes bok lodi a začal znovu zvracet.

Celou noc ležel vedle záchranného člunu – již od chvíle, kdy se zvedla bouřka a on uprchl ze zapáchajícího lodního prostoru, aby očistil své tělo od disharmonie způsobené rozkolébaným mořem.

Deset soudců pekla, pomyslel si znovu. Jeho vnitřnosti svíralo trýznivé dávení nasucho a byla mu neskutečná zima. Nikdy v životě se necítil tak prachmizerně. Schoulil se k rezivému zábradlí a zavřel oči.

Jmenoval se Sonny Li, přestože jeho skutečné křestní jméno, kterým ho obdařil neústupný otec, znělo Kchang-mej neboli „Vzdoruj Americe“. Pro děti narozené za Maovy vlády bylo typické, že dostávaly podobně politicky korektní – a veskrze hanebná – přízviska. Stejně jako mnoho mladých lidí z pobřežních oblastí Číny – jmenovitě z provincií Fu-tien a Kuang-tung – si však také Li osvojil západní přídomek. Jméno Sonny mu dali chlapci z jeho gangu podle nebezpečného a mrzutého syna Dona Corleoneho ve filmu *Kmotr*.

Přesně jako postava, po níž byl pojmenován, již Sonny Li v životě zažil – a také zapříčinil – mnoho násilností, z nichž žádná ho však nikdy nedostala na kolena tolik jako tahle zpropadená mořská nemoc.

Soudci pekla...

Li byl připraven, že se ho jednou zmocní pekelné bytosti. Hodlal se přiznat ke všem špatnostem, jichž se v životě dopustil, ke vši hanbě, kterou způsobil svému otci, ke všem svým hloupostem, ke všem škodám. Budiž mi bůh Tchaj-šan přisoudí místo v pekle. Jen ať už poleví ta zatracená nevolnost! Zmámen téměř dvoutýdenní skrovnou stravou a otupělý závratí si Li představoval, že se moře vzbouřilo díky zlobě nějakého draka; toužil si vypárat z kapsy těžkou pistoli a pálit do té bestie kulku za kulkou...

Ohlédl se za sebe k můstku. Zdálo se mu, že zahlédl Du-cha, ale vtom se mu žaludek opět vzbouřil a on se musel otočit zpátky k zábradlí. Sonny Li zapomněl na hadí hlavu, zapomněl na nebezpečný život v provincii Fu-tien, zapomněl na všechno kromě deseti soudců pekla, kteří dováděivě vzývali démony, aby mu dloubali do žaludku kopím.

Znovu začal dávit.

Vysoká žena se opřela o auto, čímž vznikl obrázek plný kontrastů: ženiny rudé vlasy vlající v prudkém větru, křiklavě žlutá barva starého chevroletu Camaro, černý služební opasek zakrývající stejně černou pistoli.

Amélie Sachsová v džínsách a větrovce s kapucí, na jejíchž zádech se táhl nápis NYPD OHLEDÁNÍ MÍSTA ČINU, se zadívala na rozbouřené vody přístaviště u Port Jeffersonu na severním pobřeží Long Islandu. Zkoumavě si prohlédla shromaždiště kolem sebe. Lidé z imigračního a naturalizačního úřadu, agenti FBI, členové suffolské okresní policie i její kolegové z newyorské policie – ti všichni utvořili kordon na zdejším parkovišti, které by v průměrný srpnový den bylo

plné rodinek a výrostků, jež přišli na místní pláž nychytat trochu bronzu.

Nedaleko parkovaly dva velké autobusy pro přepravu vězňů, které si INS vypůjčil od vězeňské služby, asi šest sanitek a čtyři dodávky plné agentů nejrozumnějších zásahových skupin. Teoreticky měl být *Drak z Fu-čou* po příplutí do přístavu již dávno pod kontrolou posádky pobřežního člunu *Evan Brigant* a Duch i jeho pomocník zajati. Mezi dobou, kdy Duch poprvé zahlédne kutr pobřežní hlídky, a dobou zásahu amerických námořníků však existovalo určité časové rozpětí – možná až plných čtyřicet minut. Duch a jeho *pang-šou* tak měli spoustu času převléci se za přistěhovalce a ukrýt veškeré zbraně, což hadí hlavy dělaly velmi často. Nebylo tedy vůbec jisté, že se pobřežní hlídce podaří všechny přistěhovalce účinně prohledat ještě před příplutím lodi sem do přístavu, a nedalo se vyloučit, že se hadí hlava a její pomocníci pokusí prostřílet na svobodu.

Sachsové přitom hrozilo největší nebezpečí. Jejím úkolem totiž bylo „projít v roštu“ celou loď – prohledat ji a shromáždit veškeré důkazy, které by mohly Ducha usvědčit z nejrozumnějších obvinění, a případně i nalézt stopy vedoucí k jeho spojencům. Pokud by takový ohledávač procházel místo činu, na němž bylo například nalezeno mrtvé tělo nebo se stala loupež a pachatel z něj již dávno uprchl, hrozilo mu relativně malé nebezpečí. Pokud se však ohledání týkalo místa, kde se jen krátce předtím uskutečnila velká zatýkácí operace zahrnující neznámý počet pachatelů, jejichž vzhled navíc nebyl dobře znám, pak mohlo být riziko značné – obzvláště v případě pašeráků lidí, kteří měli snadný přístup ke špičkovým zbraním.

Sachsově zazvonil mobilní telefon, a tak se posadila na přiléhavé sedadlo chevroletu a přijala hovor.

Ve sluchátku se ozval Rhyme.

„Jsme všichni na místě,“ oznámila mu.

„Myslíme si, že se na nás chystají, Sachsová,“ řekl Rhyme. „*Drak* odbočil k pevnině. Pobřežní člun u něj bude dřív, než stačí dorazit na břeh, ale máme dojem, že se Duch připravuje na souboj.“

Sachsová pomyslela na všechny ty nebohé lidi na palubě.

Když se Rhyme odmlčel, zeptala se: „Volala ti?“

Rhyme na chvíli zaváhal a pak řekl: „Ano. Asi před deseti minutami. Příští týden mají skulinu v manhattanské nemocnici. S podrobnostmi se mi ještě ozve.“

„Jo jo,“ řekla Sachsová.

Zmíněnou osobou byla doktorka Cheryl Weaverová, renomovaná neurochirurgka, která přijela do New Yorku ze Severní Karolíny, aby jeden semestr přednášela v Manhattanské fakultní nemocnici. Slovem „skulina“ pak Rhyme mínil volný termín pro experimentální chirurgický zákrok, který hodlal podstoupit – pro operaci, jež mohla zmírnit jeho tělesné postižení.

Pro operaci, již Sachsová neschvalovala.

„Já bych tam povolal další sanitky,“ konstatoval Rhyme. Nyní hovořil úsečným tónem – neměl rád, když se do pracovních záležitostí míchala osobní témata.

„Postarám se o to.“

„Ještě se ti ozvu, Sachsová.“

Telefon oněměl.

Sachsová proběhla plískanicí k jednomu z příslušníků suffolské okresní policie a zajistila u něj lékařské posily. Nato

se vrátila do chevroletu, posadila se na sedadlo s oválným opěradlem a naslouchala bubnování silného deště na čelním skle a plátěné střeše. Ve vlhkém vzduchu voněl interiér auta plastem, benzinem a starými koberci.

Myšlenky na Rhymovu operaci ji zavedly k jejímu nedávnému rozhovoru s jiným lékařem – s doktorem, který neměl s Rhymovou operací míchy vůbec nic společného. Sachsová si nepřála, aby její myšlenky zabloudily právě tímto směrem, ale stalo se.

Před dvěma týdny stála Amélie Sachsová před automatem na kávu v nemocniční čekárně – kousek od vyšetřovny, v níž právě pobýval Lincoln Rhyme. Ještě nyní si Amélie dobře vzpomínala, jak na podlahu ze zelených kachlíček dopadalo neúprosné červencové slunce. Tehdy k ní náhle přistoupil muž v bílém plášti a oslovil ji s mrazivou vážností: „Á, paní Sachsová. Tady jste.“

„Dobrý den, doktore.“

„Právě jsem mluvil s lékařkou Lincolna Rhyma.“

„Ano?“

„Musím s vámi o něčem hovořit.“

Sachsové se rozbušilo srdce. „Tváříte se, jako by to byla špatná zpráva, doktore.“

„Co kdybychom se posadili třeba támhle do rohu?“ zeptal se doktor a tvářil se přitom více jako ředitel pohřební služby než jako lékař.

„Zůstaneme tady,“ řekla Sachsová rozhodně. „Povězte mi to. A řekněte mi to bez obalu.“

Se Sachsovou nyní zacloumal prudký poryv větru. Znovu se zadívala na přístaviště – na dlouhé molo, u něhož měl zakotvit *Drak z Fu-čou*.

Špatná zpráva...

Povězte mi to. A řekněte mi to bez obalu...

Přepnula vysílačku na bezpečnou frekvenci pobřežní hlídky – ne aby se dozvěděla, co nového se děje s *Drakem*, nýbrž aby vypudila myšlenky z oné neskutečně přesvětlené nemocniční čekárny.

„Jak daleko jsme od pevniny?“ zeptal se Duch dvou zbývajících členů posádky na můstku.

„Jednu míli, možná méně.“ Štíhlý muž za kormidlem se rychle podíval na Ducha. „Otočíme se těsně před mělčinou a pokusíme se dorazit k přístavu.“

Duch se zahleděl před sebe. Loď se právě ocitla na vrcholku další vlny, a tak Duch nakrátko spatřil světle šedou linii pobřeží. „Plujte stále v kursu,“ poručil. „Za chvíli se vrátím.“

Napnul svaly a vyrazil ven. Vítr s deštěm mu bičovaly tvář, ale Duch se vytrvale prodíral na kontejnerovou palubu a pak na palubu pod ní. Nakonec dorazil ke kovovým dveřím, které vedly do lodního prostoru. Vešel dovnitř a zadíval se na prasátka. Jejich obličeje se k němu obrátily a zračila se v nich směsice strachu a trýzně. Žalostně vyhlížející muži, otrhané ženy, špinavé děti – a dokonce i pár tupých děvčat. Proč se jejich připitomělé rodiny obtěžují tahat s sebou i je?

„Co se děje?“ zeptal se kapitán Sen. „Už je ten člun vidět?“

Duch neodpověděl. Prohlížel si prasátka a hledal mezi nimi svého *pang-šou*. Nikde ho však nespatriřil, a tak se vztekale otočil zpátky.

„Počkejte!“ zavolal na něj kapitán.

Duch vyšel ven a zavřel za sebou dveře. „*Pang-šou!*“ rozkřikl se.

Nikdo se mu neozval a Duch se neobtěžoval zavolat po druhé. Přišrouboval petlice na dveřích lodního prostoru, aby se nedaly otevřít zevnitř, a spěšně vyrazil do své kajuty, která se nacházela na stejné palubě jako můstek. Během chůze po schodech vytáhl z kapsy otlučenou krabičku z černého plastu, která vypadala jako otevírač garážových dveří jeho luxusního domu v Sia-menu.

Otevřel krabičku, zmáčkl jeden knoflík a hned po něm druhý. Rádiový signál si proklestil cestu o dvě paluby níže až k jutovému pytlí, který Duch umístil do lodního prostoru na zádi, těsně pod čáru ponoru. Signál uzavřel elektrický obvod a vyslal elektrický výboj z devítivoltové baterie do rozbušky umístěné v dvou kilogramech výbušniny Composition 4.

Detonace byla obrovská, daleko silnější, než Duch očekával. Do vzduchu vychrstlo neskutečné množství zpěněné vody, jejíž výška hravě přesáhla nejvyšší vlny.

Ducha samotného odmrštila exploze ze schodiště na hlavní palubu. Dopadl na bok a zůstal omráčeně ležet.

Příliš mnoho! uvědomil si. Nastražil příliš mnoho výbušniny. Loď se již nyní začínala naklánět na bok, jak do otvoru v trupu proudila mořská voda. Duch předpokládal, že potrvá nejméně půl hodiny, než se loď potopí. Nyní se však zdálo, že půjde ke dnu za pouhých pár minut. Pohlédl směrem k můstkové palubě s malou kajutou, kde se nacházely všechny jeho peníze a zbraně, a pak se ještě jednou rozhlédl po ostatních palubách, zda neuvidí *pang-šou*. Jako by se však po něm země slehla. Na další hledání již nebyl čas. Duch se postavil, doškrábal se po naklánějící se palubě k nejbližšímu záchrannému člunu a začal odmotávat zajišťovací lana.

Drak se znovu zhoupł a naklonil se ještě více na stranu.

KAPITOLA 4

Ten zvuk byl ohlušující. Stovka bucharů na kusu železa.

Téměř všichni přistěhovalci byli rázem odhozeni na chladnou a vlhkou podlahu. Sam Chang se vyškrábal na nohy a zvedl nejmladšího syna, který dopadl do louže mazlavé vody. Hned poté pomohl vstát manželce a starému otci.

„Co se stalo?“ křikl na kapitána Sena, který si prodíral cestu zpanikařeným davem ke dveřím vedoucím na palubu. „Najeli jsme na skálu?“

„Ne, na žádnou skálu,“ zavolal kapitán. „Moře je tady třicet metrů hluboké. Buďto Duch vyhodil loď do vzduchu, anebo po nás střílí pobřežní hlídka. Nevím.“

„Co se děje?“ vyptával se zděšený muž, který seděl vedle Changa. Byl otcem rodiny, jež si v lodním prostoru našla místo hned vedle Changových, a jmenoval se Wu Čchi-čchen. Jeho manželka ležela netečně na nedalekém kavalci. Během celé plavby trpěla horečkami a upadala do letargie, takže nyní sotva vnímala výbuch a zmatek kolem sebe. „Co se děje?“ opakoval Wu vysokým hlasem.

„Potápíme se!“ vykřikl kapitán a spolu s několika dalšími členy posádky se pokusil otevřít petlice dveří. Ty se však ani nepohnuly. „Zaklínil je!“

Někteří přistěhovalci, muži i ženy, začali naříkat a kolébat se tam a zpátky. Děti stály zmrtnělé strachem a po špinavých tvářích jim kanuly slzy. Sam Chang a několik dalších lidí se připojili ke kapitánovi a usilovně tahali za petlice. Těžké kovové pruty se však nepohnuly ani o milimetr.

Chang si všiml, že na podlaze stojí kufr. Ten se však vzápětí pomalu překlopil na bok a s hlasitým plácnutím dopadl na podlahu; *Drak* se ostře nakláněl. Skrz švy v kovových plátech pronikala do prostoru chladná mořská voda. Louže, do níž spadl Changův syn, byla nyní již metr hluboká. Několik lidí sklouzlo do prohlubujících se tůní v nejnižší položených výčnělcích, které se rychle plnily odpadky, zavazadly, jidlem, umělohmotnými kelímky a novinami. Všichni křičeli a plácali kolem sebe rukama.

Zoufalí muži, ženy a děti marně bouchali kusy zavazadel do kovových stěn ve snaze je prolomit, choulili se jeden ke druhému, vzlykali, křičeli o pomoc, modlili se... Žena se zjizveným obličejem svírala svou malou dcerku naprosto stejně, jako k sobě dcerka tiskla špinavou žlutou hračku Po-kémona. Obě přitom vzlykaly.

Zatuchlý vzduch v lodním prostoru prořezávalo silné skřípění umírající lodi a zkažená hnědá voda uvnitř byla stále hlubší.

Muži, kteří u dveří zápolili s petlicemi, však nedosáhli žádného pokroku. Chang si odhrnul vlasy z očí. „Tohle nepůjde,“ řekl kapitánovi. „Musíme se dostat ven jinudy.“

„Na podlaze v zadní části je přístupový panel,“ odvětil kapitán Sen. „Vede do strojovny. Ale jestli se trup protrhl právě tam, nedokážeme ho otevřít. Bude tam příliš velký tlak...“

„Kde to je?“ naléhal Chang.

Kapitán ukázal na malé dveře zajištěné čtyřmi šrouby. Otvor byl tak malý, že jím mohla projít vždy jen jedna osoba. Sen s Changem k němu vyrazili a úporně se snažili udržet vzpřímený postoj i přes ostře nakloněnou podlahu. Šlachovitý Wu Čchi-čchen pomohl nemocné manželce na nohy – žena se trásla zimnicí. Chang se sklonil ke své ženě a řekl pevným hlasem: „Poslouchej mě. Budeš držet naši rodinu pohromadě. Drž se blízko mě tam u těch dveří.“

„Ano, muži.“

Chang zamířil za kapitánem k přístupovým dveřím a pomocí Senova vystřelovacího nože se oběma mužům podařilo odstranit šrouby. Chang silně zatlačil do dveří, které se bez většího odporu propadly do prostoru pod nimi. Voda pronikala i do strojovny, ale nedosahovala zde takové hloubky jako v lodním prostoru. Chang v ní zahlédl strmé schody vedoucí na hlavní palubu.

Ozvalo se ječení a křik, když imigranti spatřili otevřený průchod ven. V panice vyrazili kupředu a přimáčkli přitom některé cestující na kovové zdi. Chang uštědřil dvěma mužům silnou ránu pěstí. „Ne!“ vykřikl. „Jeden po druhém, jinak všichni zemřeme.“

Několik dalších mužů se se zoufalstvím v očích vyřítlo proti Changovi. V tu chvíli se k nim však obrátil kapitán a zamával před sebou nožem. Muži ustoupili. Kapitán Sen s Changem se postavili vedle sebe čelem k davu. „Jeden po druhém,“ zopakoval kapitán. „Do strojovny a pak po žebříku

nahoru. Na palubě jsou záchranné čluny.“ Pokynul přistěhovalcům, kteří stáli nejbliže u dveří, a ti se vyplížili ven. Jako první lezl John Sung – lékař a disident, s nímž Chang během plavby několikrát hovořil. Sung se za dveřmi zastavil a přikrčil se, aby mohl pomoci ostatním. Hned za ním vylezl mladý manželský pár a rychle pelášil k žebříku.

Kapitán zachytil Changův pohled a přikývl. „Běžte!“

Chang pokynul svému otci Čchangovi Ťie-čch' a starý muž prolezl otvorem, přičemž ho John Sung pevně držel za rameno. Následovali Changovi synové: dospívající William a osmiletý Ronald. Za nimi byla na řadě Changova žena. Chang prošel otvorem jako poslední, ukázal své rodině k žebříku a sám zůstal u dveří, aby pomohl Sungovi s ostatními.

Následovala Wuova rodina: Čchi-čchen, jeho nemocná žena, dospívající dcera a malý syn.

Chang se natáhl do lodního prostoru, aby podal ruku dalšímu imigrantovi, ale ke dveřím se právě hrnuli dva členové posádky. Kapitán Sen je popadl za rameno. „Ještě pořád tady velím já,“ osopil se na ně. „*Drak* je moje loď. Pasažéři půjdou první.“

„Pasažéři? Vy idiote, vždyť je to dobytek!“ vykřikl jeden z členů posádky, odstrčil na stranu zjizvenou matku s dcerkou a prolezl otvorem. Ostatní následovali ihned po něm, srazili Sunga na podlahu a vyrazili ke schodišti. Chang pomohl lékaři na nohy. „Nic mi není,“ vykřikl Sung, sevřel přívěsek, který nosil na krku, a mumlavě odřikal zkrácenou verzi modlitby. Chang zaslechl jméno Čchen-wu, boha severní oblohy a ochránce proti zločincům.

Loď se prudce zakymácela a začala se naklánět ještě rychleji. Otvorem silně fičel vzduch unikající z lodního prostoru, který se nyní bleskurychle plnil vodou. Křik imigrantů nabral srdceryvný nádech a záhy se smísl s dusivými zvuky. Loď jde ke dnu, pomyslel si Chang. Zbývá nám nanejvýš pár minut. Za sebou zaslechl syčivý, jiskřivý zvuk. Ohlédl se a viděl, jak voda proudí ze schodiště přímo na mohutné umazané motory. Jeden z nich se zastavil a ve strojovně pohasla světla. Netrvalo dlouho a utichl i druhý motor.

John Sung ztratil oporu a sklouzl po podlaze na stěnu. „Rychle pryč!“ zavolal na něj Chang. „Tady už toho moc nenaděláme.“

Lékař přikývl, doškrábal se ke schodům a vylezl ven. Chang se však ještě jednou otočil ke dveřím, aby se pokusil zachránit alespoň jednoho nebo dva další cestující. Při pohledu, který se mu naskytl, se však celý otrásl a zvedl se mu žaludek: ze dveří proudila voda, z níž do strojovny vyčuhovaly čtyři paže a zoufale mávaly o pomoc. Chang popadl jednu mužskou ruku, ale přistěhovalec byl tak pevně zaklíněn mezi ostatní, že se nedal vytáhnout ven. Paže se ještě jednou zachvěla a pak už Chang cítil, jak její prsty ochabují. Skrz vodní clonu, která nyní bublavě proudila do strojovny, zahlédl Chang nakrátko obličej kapitána Sena. Chang na něj kývl, aby se pokusil vyškrábat ven, ale kapitán vzápětí zmizel v černé prázdnotě lodního prostoru. O několik vteřin později však lysý kapitán opět připlaval ke dveřím a prostrčil cosi přes proud všudypřítomné mořské vody Changovi.

Co to je?

Chang se chytil trubky, aby nesklouzl do zpěněné vody, a natáhl se pro předmět, který mu kapitán podával. Sevřel

svalnaté prsty kolem jakési látky a prudce zatáhl. Bylo to malé dítě, dcera zjizvené ženy, která se nakrátko objevila u dveří mezi prořídlym lesem bezvládných rukou. Holčička se dusila, ale byla při vědomí. Chang si batole pevně přitiskl na prsa a pustil se trubky. Sklouzl po vodě ke stěně a doplaval ke schodišti, kde se prodral skrz ledovou kaskádu o palubu výše.

Pohled, jenž se mu nabídl, mu vyrazil dech. Zád' lodi již byla sotva nad vodou a šedé zvířené vlny pokrývaly polovinu paluby. Wu Čchi-čchen a Changův otec se syny se právě snažili odvázat velký oranžový nafukovací člun upevněný na zádi. Člun již plaval na vodě, ale pokud by nebyl včas odvázan, potápějící se loď by ho zakrátko strhla s sebou. Chang klopýtavě vyrazil kupředu, podal dítě manželce a začal ostatním pomáhat odmotat lano. Uzel, který zajišťoval člun, se však brzy ocitl ve vlnách. Chang se ponořil pod hladinu a bezvýsledně tahal za konopný uzel. Svaly se mu napínaly úsilím, ale vše bylo marné. Vtom se vedle něj objevila ruka. Jeho syn William mu podával dlouhý a ostrý nůž, který pravděpodobně našel na palubě. Chang si ho vzal a přerézával lano tak dlouho, až konečně povolilo.

Chang se synem se poté vynořili nad hladinu a zadýchaně pomohli nasednout do člunu své rodině, Wuovým, Johnu Sungovi a ještě jednomu páru. Mohutné vlny vzápětí odnesly člun daleko od potápějící se lodi.

Chang se obrátil k lodnímu motoru. Zatáhl za lanko, ale motor nenaskočil. Bylo však nezbytně nutné, aby motor okamžitě nastartoval, neboť bez jeho pomoci by moře za pár vteřin člun převrhlo. Chang tedy začal zběsile cukat lankem a motor se konečně probudil k životu.

Chang se usadil v zadní části člunu a rychle nasměroval malé plavidlo do vln. Člun se kolébal sem a tam, ale nezvrhl se. Chang přidal rychlost, opatrně opsal s člunem kruh a zamířil přes mlhu a déšť zpátky ke zmírající lodi.

„Kam jedete?“ zeptal se Wu.

„Za ostatními,“ křikl Chang. „Musíme najít ostatní. Někteří by ještě mohli být...“

V tom okamžiku prosvištěla necelý metr od nich kulka.

Duch byl bez sebe vzteky.

Stál na přídi potápějícího se *Draka z Fu-čou*, držel ruku na návrtném laně předního záchranného člunu a ohlížel se za sebe na moře, kde v dálce asi padesáti metrů právě zahlédl několik *zasraných* prasátek, kterým se podařilo uprchnout.

Znovu vystřelil z pistole a znovu minul. Vzhledem k rozbouřenému moři byla přesná střelba na takovou vzdálenost prakticky nemožná. Duch se zamračil vztekem, když jeho cíle domanévrovaly za *Draka*, mimo jeho dohled. Odhadl vzdálenost na můstkovou palubu, kde se nacházela jeho kajuta se samopalem a penězi – více než sto tisíce v jednobarvné hotovosti. Na okamžik přemýšlel, zda by stihl dorazit do kajuty včas.

V tu chvíli se jakoby na povel vyvalilo z trupu *Draka* obrovské množství zpěněné směsice vzduchu a vody, loď se začala potápět ještě rychleji a ještě více se naklonila na bok.

Ztráta peněz a osobních věcí Ducha mrzela, ale za jeho život rozhodně nestála. Nastoupil tedy do člunu a odrazil se veslem od lodi. Zadíval se na moře kolem sebe a usilovně se snažil zahlédnout něco skrz mlhu a déšť. Na hladině poskakovaly dvě hlavy a dvojice paží s panicky roztaženými prsty na něj zběsile mávala.

„Tady, tady!“ vykřikl Duch. „Zachráním vás!“ Muži se k němu otočili a prudce kopali nohama, aby se dostali co nejvíce nad hladinu a Duch je dobře viděl. Byli to dva členové posádky – ti, kteří s ním zůstali na můstku. Duch znovu zvedl automatickou pistoli Model 51, kterou používala čínská armáda, a dvěma výstřely je oba zabil.

Nastartoval přívěsný motor, vyrazil do vln a naposledy se rozhlédl, zda někde neuvidí svého *pang-šou*. Nikde však po něm nenašel ani stopy. Jeho pomocník byl sice nelítostný zabiják a při přestřelkách se choval naprosto neohroženě, ale když ho někdo vytrhl z důvěrně známého prostředí, dokázal se změnit v úplného pitomce. Pravděpodobně spadl do vody a utonul, protože neodhodil těžkou pistoli a municí. Jenže Duch se teď musel postarat o jiné věci. Nasměroval člun k místu, kde naposledy spatřil prasátka, a vybudil motor naplno.

Nebyl čas hledat záchrannou vestu.

Nebyl čas na nic.

Krátce poté, co exploze roztránila zrezivělý trup *Draka* z *Fu-čou* a srazila Sonnyho Li na břicho, se loď začala naklánět. Náhle se k němu nahrnula voda a nelítostně ho začala stahovat do oceánu. Netrvalo dlouho a Li zjistil, že se již nedrží boku lodi, nýbrž že se ocitl samotný a bezmocný ve zbesilých vodních kopcích.

Deset posraných soudců pekla, pomyslel si hořce v angličtině.

Voda byla chladná, těžká a odporně slaná. Vlny ho obrátily na záda, vyzvedly ho vysoko do vzduchu a přelily se přes něj. Li však začal prudce kopat a podařilo se mu vypla-

vat na hladinu. Rozhlédl se, zda někde neuvidí Ducha, ale v zamženém vzduchu a bodajícím dešti nikoho nespatriil. Nechtěně si lokl ohavně chutnající vody a začal kašlat a lapat po dechu. Denodenně vykouřil tři balíčky cigaret a vypil několik litrů piva *Tsing-dao* a *mao-tchaj*, takže mu zakrátko došel dech a jeho málo používané svaly na nohou se začaly kroutit bolestivou křečí.

Neochotně si sáhl k opasku a vytasil automatickou pistoli. Upustil ji do vln a pistole začala rychle klesat ke dnu. Totéž pak učinil se třemi zásobníky nábojů v zadní kapse. Nyní se mu plavalo o něco lépe, ale rozhodně to nestačilo. Potřeboval záchrannou vestu – cokoliv, co by plavalo na vodě, cokoliv, co by mu pomohlo v trýznivém úsilí udržet se na hladině.

Náhle se mu zdálo, že zaslechl zvuk lodního motoru, a tak se co nejvíce otočil jeho směrem. Třicet metrů od něj plaval na vodě oranžový záchranný člun. Li zvedl ruku, ale právě když se nadechoval, vchrstla mu do tváře další vlna. Liový plíce se naplnily štiplavou vodou.

Spalující bolest na prsou.

Vzduch... Potřebuji vzduch.

Vtom do něj narazila další vlna. Li se ponořil pod hladinu, kam ho stahovaly neskutečně mocné svaly fádne šedivé vody. Pohlédl si na ruce. Proč se nehýbou?

Pádluj, kopej! Nenech se tím mořem vcucnout!

Li se opět pokusil vyplavat na hladinu.

Nenech...

Znovu vdechl vodu.

Nenech se...

Před očima se mu objevily černé a stále se rozšiřující mžítiky.

Deset soudců pekla...

No, pomyslel si Sonny Li, zdá se, že se s nimi už brzy setkám.

KAPITOLA 5

Bylo jich asi dvanáct a leželi mu u nohou v chladné polévce na dně záchranného člunu sevřeného mezi vodními horstvy dole a drásavým deštěm nahoře. Jejich ruce se zoufale držely lana táhnoucího se po obvodu oranžového člunu.

Sam Chang, bezděčný kapitán tohoto křehkého plavidla, si prohlédl jednotlivé pasažéry. V zadní části člunu se kolem něj choulily dvě rodiny – jeho a Wuova. Vpředu seděl doktor John Sung a dva další lidé, kterým se podařilo uniknout z lodního prostoru a jež znal Chang pouze křestními jmény: Čchao-chua a jeho žena Rose.

Těsně nad nimi se rozprskla vlna a ještě více zmáčela nešťastné cestující. Changova žena Mej-mej si svlékla svetr a zahalila do něj drobounkou dceru zjizvené ženy. Chang si s bolestí v duši vzpomněl, že se holčička jmenuje Pcho-ji, což znamená Drahocenné dítě – dívka se během plavby stala jakýmsi jejich talismanem, který má nosit štěstí.

„Plavte!“ vykřikl Wu. „Plavte ke břehu.“

„Musíme najít ostatní.“

„On po nás střílí!“

Chang se podíval na kypící moře. Duch však nikde v dohledu nebyl. „Již brzy vyrazíme. Ale nejdřív musíme zachránit všechny, kteří se ještě zachránit dají. Hledejte je!“

Sedmnáctiletý William se vyškrábal na kolena a přimhouřil oči před ostrou vodní sprškou. Wuova dospívající dcera učinila totéž.

Wu cosi zakřičel, ale náraz vlny mu odvrátil hlavu stranou, takže ho Chang neslyšel.

Chang nyní propletl ruku kolem lana, prudce se odrazil nohama od držáku vesla, zapřel se a s vypětím všech sil se pokusil opsat s člunem kruh kolem *Draka z Fu-čou*, jehož žád se nyní tyčila asi dvacet metrů od nich. Loď však stále sklouzávala níže a níže pod hladinu, přičemž z ní čas od času vystřelil vysoký gejzír zpěněné vody, jak ze štěrbin v lodních okéncích nebo poklopech prudce unikal vzduch. V okolí se pravidelně rozléhalo skučení připomínající řev bolestivě zraněného zvířete.

„Tam!“ vykřikl William. „Myslím, že někoho vidím.“

„Ne!“ zvolal Wu Čchi-čchen. „Musíme odtud! Na co ještě čekáte?“

William ukazoval do vodní masy. „Ano, otče. Tam!“

Chang zahlédl asi deset metrů od člunu kus čehosi tmavého a vedle toho mnohem menší bílý kus. Snad to byla hlava a ruka.

„Nechte je být!“ volal stále Wu. „Uvidí nás Duch! Zastřelí nás!“

Chang si ho však nevšímal a nasměroval člun k oběma kusům, z nichž se po chvíli skutečně vyklubal muž. Byl bledý a zjevně se dusil. Plácal rukama do vzduchu a v obličeji měl

vepsánu hrůzu. Chang si vzpomněl, že se jmenuje Sonny Li. A že zatímco většina imigrantů trávila čas na palubě rozhovory a vzájemným předcítáním, několik mužů, kteří cestovali bez rodin, se od nich drželo stranou. Li patřil k nim. Bylo na něm cosi zlověstného. Během celé plavby sedával o samotě, tvářil se mrzutě a čas od času zpražil pohledem děti, které kolem něj tropily rámus. Častokrát se také nepozorovaně vyplížil na palubu, což Duch imigrantům přísně zakázal. A když už se občas rozhovořil, až příliš živě se vyptával, co jednotlivé rodiny plánují v New Yorku dělat a kde hodlají bydlet – což byly otázky, o nichž se moudří nezákonní přistěhovalci raději s nikým nebavili.

Přesto byl Li lidská bytost, která zoufale potřebovala pomoc, a Chang byl odhodlán se ho pokusit zachránit.

Muže však vzápětí pohltila vlna.

„Nechte ho být!“ zašeptal Wu vztekle. „Je po něm.“

Z přední části člunu se ozval hlas mladé Rose: „Prosím, pojedme už!“

Chang nasměroval člun na velkou vlnu, aby se nepřevrhl. Když opět nabrali stabilitu, zahlédl Chang v asi padesátimetrové vzdálenosti oranžový záblesk, který se houpal nahoru a dolů. Byl to Duchův člun. Hadí hlava vyrazila jejich směrem. Mezi oběma plavidly poté vyrostla vlna a posádka se nakrátko vzájemně ztratily z dohledu.

Chang přidal plyn a obrátil se k tonoucímu muži. „Dolů, všichni dolů!“

Jakmile dorazil k Liovi, rychle nastavil zpětný chod, naklonil se přes tlustý gumový okraj, popadl přistěhovatele za rameno a vytáhl ho do člunu, kde se Li zhroutil na dno a prudce se rozkašlal. Další výstřel. Nedaleko od nich vy-

stříkla do vzduchu tenká sprška vody, ale to už Chang vyrazil s člunem kolem *Draka* a znovu zmizel Duchovi z dohledu.

Duchova pozornost se nyní na okamžik odvrátila od jejich člunu, neboť hadí hlava spatřila ve vodě dva další lidi – členy posádky, kteří se houpali na hladině v oranžových záchranných vestách asi dvacet až třicet metrů od zabijáka. Duch přidal plyn a plnou parou vyrazil k oběma mužům.

Muži brzy pochopili, že je hadí hlava má v úmyslu zabít, a tak začali zoufale mávat rukama na Changa a zběsile šlapat vodu pryč od Duchova člunu. Chang odhadl jejich vzdálenost a snažil se posoudit, jestli se k nim stihne vrátit, než se hadí hlava přiblíží natolik, aby mohla přesně zamířit. Vzhledem k mlze a dešti – a především k převalujícím se vlnám – by byla přesná střelba pro Ducha obtížná. Ano, Chang nabyl přesvědčení, že to dokáže. Opět přidal plyn.

Náhle se mu u ucha ozval hlas: „Ne. Je čas odjet.“

Byl to jeho staříčkový otec Čchang Ťie-čch'. Dokázal se vyškrábat na kolena a nyní se skláněl těsně u svého syna. „Odvez svou rodinu do bezpečí.“

Chang přikývl. „Ano, *papa*,“ řekl a použil přitom citově zabarvený čínský výraz pro otce. Otočil člun kolmo k pobřeží a spustil motor naplno.

O minutku později se vzduchem rozlehl praskavý výstřel a po něm další, když hadí hlava zavraždila oba členy posádky. Duše Sama Changa se při oněch zvucích rozplakala zděšením. Odpusťte mi, prosil v duchu námořníky. Odpusťte.

Když se ohlédl, spatřil v mlze rozmazaný oranžový objekt: opět se k nim blížil Duchův člun. Sam Chang pocítil v kostech zoufalství, přestože jako čínský disident byl na strach uvyklý. V Čínské lidové republice však byl strach něčím ji-

ným: jakýmsi zákeřným neklidem, s nímž se člověk postupně naučil žít a který neměl nic společného s tím, co Chang prožíval nyní – s živočišnou hrůzou pramenící z pohledu na šíleného zabijáka, jenž pronásleduje vaši milovanou rodinu a souputníky.

„Držte se dole! Všichni se držte dole!“ Chang se úporně soustředil, aby udržel člun v rovnováze a přitom s ním co nejrychleji uháněl k pobřeží.

Další výstřel. Kulka plácla do mořské hladiny opodál. Kdyby Duch trefil gumovou stěnu člunu, byli by za pár minut pod vodou.

Vtom se vzduchem rozlehlo obrovské, neskutečné kvílení. *Drak z Fu-čou* se zcela obrátil na bok a zmizel pod hladinou. Na jeho místě vyrostla mohutná hora vody vytlačené klesajícím trupem a šířila se do prostoru jako tlaková vlna po výbuchu bomby. Člun imigrantů již byl příliš daleko, než aby ho vlna stačila dostihnout, ale Duchovo plavidlo z jejích chapadel neuniklo. Duch se ohlédl a viděl, že se k němu blíží vysoká vodní hradba. Odvrátil se a na okamžik zmizel z dohledu.

Přestože byl Sam Chang univerzitním profesorem, umělcem a politickým aktivistou, byl zároveň – stejně jako mnoho dalších Číňanů – vnímavější vůči spiritualitě a zlým předzvěstem než jakýkoliv západní intelektuál. Na chvíli ho napadlo, že bohyň milosrdenství Kuan-jin zakročila v jejich prospěch a vyslala Ducha do hlubin smrti.

O chvíli později však John Sung, který seděl obrácen tvářící dozadu, vykřikl: „Pořád tam je! Blíží se! Duch se k nám blíží.“

Kuan-jin se tedy právě angažuje někde jinde, pomyslel si Sam Chang hořce. Pokud vůbec přežijeme, budeme se mu-

set protlouci sami. Upravil kurs směrem k pevnině a vyrazil pryč od bezvládných mrtvých těl a trosek, které připomínaly plovoucí rakve kapitána Sena, jeho posádky a mnoha pasažérů, s nimiž se Chang za poslední týdny spřátelil.

„On tu loď potopil.“

„Kristepane,“ zašeptal Lon Sellitto a upustil telefon od ucha.

„Cože?“ zeptal se šokovaný Harold Peabody. Zvedl otlou ruku k těžkopádným brýlím a sundal si je. „On ji poslal ke dnu?“

Detektiv chmurně přikývl.

„Panebože, ne,“ utrousil Dellray.

Lincoln Rhyme otočil hlavu – jednu z mála pohyblivých částí své tělesné schránky – k podsaditému policistovi. Jeho zpráva ho šokovala a cítil, jak mu celým tělem projíždí horká vlna – od krku dolů se však pochopitelně jednalo o ryze emocionální reakci.

Dellray přestal přecházet po místnosti a Peabody s Coem na sebe vytřeštili oči. Sellitto sklopil zrak ke žlutým parketám, znovu se zaposlouchal do telefonu a pak zvedl hlavu. „Ježíši, Linku, ta loď je v tahu. A s ní i všichni na palubě.“

Ach ne...

„Pobřežní hlídka neví, co se přesně stalo, ale zachytila podvodní výbuch a o deset minut později zmizel *Drak* z radaru.“

„Co oběti?“ zeptal se Dellray.

„Nemají tušení. Jejich kutr je stále hezkých pár mil od místa neštěstí. Navíc ani neznají přesné souřadnice – nikdo na palubě *Draka* nevyslal žádné tísňové signály.“

Rhyme se zadíval na mapu Long Islandu, na jeho východní cíp, který se štěpil jako rybí ocas. Upřeně hleděl na červenou vlaječku, která označovala přibližnou polohu *Draka z Fu-čou*. „Jak daleko jsou od pobřeží?“

„Asi míli.“

Rhymova bleskurychlá mysl již dříve vypracovala asi šest nejlogičtějších scénářů vývoje událostí, jež mohly nastat po zadržení *Draka z Fu-čou* pobřežní hlídkou – některé byly optimistické, jiné počítaly se zraněnými a zemřelými. Zatýkáni nebezpečného zločince bylo vždy jistou formou kompromisu, u něhož se rizika dala minimalizovat, ale nikdy ne zcela vyloučit. Ovšem utopit všechny lidi na palubě? Všechny rodiny a děti? Ne, *taková* varianta by Rhyma nikdy nenašla.

Kristepane, vždyť on si tady spokojeně hověl v luxusní posteli za tři tisíce dolarů a poslouchal, jak mu agenti INS líčí své malicherné problémy s nalezením Ducha, jako by to byla jen nějaká zábavná hra nebo koktejlový večírek. Pak rychle učinil jednoduché závěry, nevrle jim sdělil výsledek a nechal celou záležitost plavat – neobtěžoval se přemýšlet o krok dopředu, nenapadlo ho, že imigrantům může hrozit tak strašlivé nebezpečí.

Nezákonným přistěhovalcům se říká „zmizelí“ – pokud se pokusí hadí hlavu podvést, jsou zavražděni. Pokud si stěžují, jsou zavražděni. Jednoduše navždycky zmizí.

Lincoln Rhyme měl na sebe vztek. Věděl, jak nebezpečný Duch je; měl předpokládat jeho příští vražedný tah. Na chvíli zavřel oči a pokusil se to obrovské břímě uložit kamsi hluboko do duše. Opust své mrtvé, říkával často sobě i ohledávčům místa činu, kteří pro něj kdy pracovali, a tento příkaz si

v duchu zopakoval i nyní. Tyto mrtvé však dost dobře opustit nedokázal, *tyto* nebohé mrtvé ne. Potopení *Draka* bylo něčím úplně jiným. Tito mrtví nebyli pouhými oběťmi na místě činu, jejichž skelné pohledy a toporně otevřená ústa se člověk naučí za léta praxe pouštět z hlavy. Toto byly celé rodiny, které zemřely jen *kvůli* němu.

Rhyme si myslel, že jakmile pobřežní stráž ve spolupráci s policií zadrží *Draka*, zatkne Ducha a ohledá místo činu, jeho role v případě bude u konce a on se opět vrátí k přípravám na chirurgický zákrok. Nyní však věděl, že od tohoto případu nemůže odejít. Lovce uvnitř něj musel toho člověka najít a vydat ho spravedlnosti.

Dellrayovi zazvonil telefon, vychrtlý agent přijal hovor a po stručné výměně argumentů dlouhým ukazováčkem zavěsil.

„Takže věci se mají takhlenc. Pobřežní hlídka myslí, že ke břehu si to drkotají dva záchranné čluny s motorama.“ Odkráčel k mapě a ukázal na příslušné místo. „Nejspíš někde tady u Eastonu, což je mrňavé městečko na silnici do Orient Pointu. Kvůli té slotě nemůžou odlepit od země vrtulník, ale posílají tam pár člunů, aby hledaly případné živé. A my zatím pošlem své lidi do Port Jeffersonu – na místo, kde se ty záchranné čluny nejspíš vylodí.“

Alan Coe si prohrábl rezavé vlasy, které byly jen o odstín světlejší než vlasy Amélie Sachsové, a řekl Peabodymu: „Chci tam jet.“

Inspektor INS však rázně odpověděl: „Od osobních rozhodnutí tady já nejsem.“ Což byla nepřilíš jemná narážka na skutečnost, že celou operaci koordinoval Dellray a FBI, a jedna z mnoha podobných uštěpačností, jichž si oba agenti vyměnili za posledních pár dní hezkou řádku.

„Tak co říkáte, Frede?“ zeptal se Coe.

„Ne-é,“ odvětil Dellray, který byl právě pohroužen do myšlenek.

„Ale já...“

Dellray energicky zavrtěl hlavou. „Tam toho moc nenaděláte, Coei. Jestli ho dopadnou, můžete ho vyslechnout v zadržovací vazbě. Tam si s ním brebentěte, co hrdlo ráčí. Ale teď máme na krku taktickou operaci a to není vaše specializace.“

Mladý agent sice poskytl FBI kvalitní informace o Duchovi, ale Rhymovi se přesto zdálo, že je s ním těžká spolupráce. Ještě teď byl našťvaný a mrzutý, protože nemohl být přítomen na palubě kutru, jenž měl Duchovu loď zadržet – což byla další slovní bitva, kterou s ním Dellray musel svést.

„Tohle jsou jen žvásty.“ Coe otráveně kecl na kancelářskou židli.

Dellray ponechal jeho poznámku bez odpovědi. Přičichl k nezapálené cigaretě, strčil si ji zpátky za ucho a přijal další hovor. Po chvíli zavěsil a řekl ostatním: „Snažíme se postavit zátarasý na menších silnicích vedoucích z oblasti – konkrétně na silnicích 25, 48 a 84. Jenže je zrovna špička a nikdo nemá odvahu uzavřít taky Long Island Expressway a Sunrise Highway.“

„Můžeme zavolat výběrčím mytného u tunelu a mostů,“ navrhl Sellitto.

Dellray pokrčil rameny. „To je sice pravda, jenže to nestačí. Do prdele, jestli se nám ten kluk zdejchne do Čínský čtvrti, bude dost o držku ho najít. Je to jeho domácí půda. *Musíme* ho skřípnout už na pláži, jiná možnost není.“

„A kdy mají ty čluny dorazit ke břehu?“ zeptal se Rhyme.

„Odhadujou to tak na dvacet až pětadvacet minut. A naši lidi jsou osmdesát kilometrů od Eastonu.“

„Existuje *nějaký* způsob, jak tam někoho dostat dřív?“ zeptal se Peabody.

Rhyme chvíli přemítal a pak řekl do mikrofonu připevněnému k jeho invalidnímu vozíku: „Příkaz: telefon.“

V roce 1969 sloužil jako zaváděcí vozidlo při závodě 500 mil Indianapolis kabriolet Camaro Super Sport vyrobený automobilkou General Motors.

Firma GM zvolila pro tuto čestnou příležitost nejsilnější model své sportovní řady – Super Sport vybavený osmiválcovým turbomotorem o objemu 6500 kubických centimetrů a výkonu 375 koní. A pokud člověk do vozidla trochu hrábl – například odstranil tlumiče hluku, ochranný nátěr šasi nebo výztužné rámy a pohrál si s převody a hlavami válců –, dalo se z něj vymáčknout až 450 koňských sil.

Což bylo skvělé, když mělo rozjízďet slavné závody.

Ale příšerné, když se s ním měl člověk hnát prudkou bouřkou rychlostí 230 kilometrů za hodinu.

Amélie Sachsová bolestivě svírala artritickými prsty volant potažený kůží a řítila se po Long Island Expressway směrem na východ. Na palubní desce jí blikal modrý majáček – střecha kabrioletu není pro podobné vymoženosti nejvhodnějším místem –, díky němuž se mohla odvážně prolétat hustou dopravní špičkou.

Když jí Rhyme před pěti minutami zavolal a poručil jí, aby se sebrala a co nejrychleji uháněla do Eastonu, dohodli se, že Sachsová bude tvořit jednu polovinu předsunutého týmu, který – bude-li mu přát štěstí – by mohl dorazit

ke břehu přibližně ve stejnou dobu jako Duch a případní zachránění imigranti. Druhou polovinu narychlo sestaveného týmu měl představovat mladý agent Speciální krizové jednotky ESU při newyorské policii, který teď seděl v autě vedle ní. Krizová jednotka se zabývala taktickými a zásahovými operacemi newyorské policie a Sachsová – no, vlastně to byl Rhyme – usoudila, že jí možná přijde vhod podpora v podobě instrumentu, který nyní spočíval agentovi v klíně: samopal Heckler & Koch MP5.

Několik kilometrů za nimi si lopotně klestil cestu bouřkou zbytek krizové jednotky, dodávka ohledávacího oddělení, šest příslušníků suffolské okresní policie, sanitky a nejrozumnější vozidla INS a FBI.

„Ehm,“ podotkl agent krizové jednotky. „Teda. To je...“

Byla to jeho reakce na praktickou ukázkou aquaplaningu.

Sachsová opět nevzrušeně získala kontrolu nad řízením a vzpomněla si, že kromě výše zmíněných úprav rovněž odstranila ocelové pláty za zadním dvousedadlem, vyměnila těžkou palivovou nádrž za palivový článek a nahradila rezervu soupravou na lepení duší. Camaro tak bylo o dvě stě padesát kilogramů lehčí, než když ho její otec v sedmdesátých letech kupoval. Teď by se mi trocha té zátěže hodila, pomyslela si nyní Sachsová a vyrovnala další smyk.

„Dobrý, už je to v pohodě,“ poznamenal taktický agent, jehož naturelu očividně více vyhovovaly divoké přestřelky než rychlá jízda po široké Long Island Expressway.

V autě zazvonil telefon. Sachsová hrábla do přihrádky a zvedla ho.

„Poslyšte, slečno,“ zeptal se agent. „Nepoužijete radši takovou tu hands-free sadu? Jen jsem si říkal, že by to mohlo

být bezpečnější.“ A tato slova pronesl muž oblečený jako Robocop.

Sachsová se zasmála, strčila si do ucha sluchátko a přeřadila na vyšší rychlost.

„Jak to vypadá, Sachsová?“ zeptal se Rhyme.

„Dělám, co můžu. Ale za pár kilometrů už sjedeme na normální cesty. Možná budu muset zpomalit kvůli semaforům.“

„Možná?“ zamumlal zděšeně agent.

„Přežil to někdo, Rhyme?“ zeptala se Sachsová.

„Nic bližšího nevím,“ odpověděl Rhyme. „Pobřežní hlídka zatím potvrdila jen ty dva čluny. Vypadá to, že většina lidí z lodi neunikla.“

„Slyším tvůj tón, Rhyme,“ sdělila mu Sachsová. „Ale ty za to nemůžeš.“

„Díky za projev soucitu, Sachsová. Ale to sem teď nepatří. Hele, řídíš bezpečně?“

„No jo,“ řekla Sachsová a sklouzla do smyku, který vychýlil auto o čtyřicet stupňů z osy, aniž by jí pulz stoupl o jedinou číslici. Camaro se opět vyrovnalo, jako by bylo upevněno na lanech, a rychlostí blížící se k dvě stě padesátce pokračovalo v jízdě po dálnici. Agent zavřel oči.

„Bude to o fous, Sachsová. Měj zbraň hezky po ruce.“

„Jako vždycky.“ Další krátký smyk.

„Volají nám z toho kutru, Sachsová. Musím končit.“ Rhyme se na chvíli odmlčel a pak dodal: „Ohledávej dobře, ale kryj si záda.“

Sachsová se zasmála. „To se mi líbí. Tenhle slogan by si mělo naše oddělení natisknout na trička.“

Zavěsili.

Dálnice skončila a Sachsová – jak jinak než smykem – odbočila na menší silnici. Do Eastonu, kde se měly vylodit záchranné čluny, zbývalo ještě čtyřicet kilometrů. Sachsová v těchto končinách nikdy nebyla; jako velkoměstská holka si představovala, jak to tam asi může vypadat. Bude tam pláž? Skalnaté útesy? Bude muset někam šplhat? Její artritida se v poslední době citelně zhoršila a také momentální vlhkost vzduchu její bolesti a strnulost kloubů ještě více umocňovala.

A navíc: pokud se bude Duch stále zdržovat na pláži, nebude tam mít dostatek úkrytů, odkud je bude moci ostřelovat?

Sachsová pohlédla na tachometr.

Neměla by zvolnit?

Protektory na pneumatikách jejího auta však byly kvalitní, a pokud měla na dlaních nějakou vlhkost, pak byla způsobena deštěm, který ji promáčel ještě v Port Jeffersonu. A tak nechala plyn sešlápnutý až k podlaze.

Když se záchranný člun pomalu přiblížil ke břehu, začala být skaliska zřetelnější.

A rozeklanější.

Sam Chang přimhouřil oči do deště a mlhy. Tu a tam se před nimi táhly krátké úseky pláže pokryté oblázky a špinavým pískem, ale většina pobřeží byla tvořena tmavými kameny a strmými útesy. A chtěl-li doplout právě k takovému úseku pláže, na němž se dalo bezpečně vylodit, musel nejprve proklídkovat přes překážkovou dráhu tvořenou vyčnívajícími útesy.

„Pořád tam je, drží se za námi,“ hlásil Wu.

Chang se ohlédl a spatřil drobnou oranžovou tečku Duchova člunu. Směřovala přímo k nim, ale plula pomaleji než jejich plavidlo. Ducha totiž brzdil způsob, jakým člun řídil. Mířil rovnou k pobřeží, takže musel bojovat s vlnami, které zpomalovaly jeho postup. Naopak Chang, věren svým taoistickým sklonům, řídil člun jinak: vyhledával přirozený vodní proud, nebojoval s vodním živlem, ale spíše obratně manévroval kolem hřebenů vln a využíval zpětných proudů k rychlejšímu postupu. Vzdálenost mezi jejich člunem a hadí hlavou se tak neustále zvyšovala.

Chang odhadoval, že než Duch dorazí ke břehu, měli by mít dostatek času vyhledat nákladní auta, která již na ně čekala, aby je odvezla do newyorské Čínské čtvrti. Řidiči vozidel o potopení lodi netušili, ale Chang jim hodlal říci, že je pronásleduje pobřežní hlídka, a poručit jim, aby okamžitě vyrazili. A pokud by řidiči trvali na tom, že počkají i na Ducha, nezbyvalo by Changovi s Wuem a ostatními než je přemoci a ujmout se řízení sami.

Chang se znovu zadíval na pobřeží a za něj – za pláží rostly stromy a tráva. V dešti bičovaném vichřicí toho bylo vidět jen velmi málo, ale Chang si přesto všiml čehosi, co vypadalo jako silnice. Kromě toho blikala nedaleko od pobřeží skupinka světel: patrně malá vesnice.

Chang si vytřel z očí pálicí mořskou vodu a zadíval se na lidi u svých nohou, kteří mlčky sledovali pobřeží před sebou, zviřené mořské proudy, vzedmutou hladinu, vodní víry a především blížící se skaliska, ostrá jako nůž a temná jako zaslá krev.

V tu chvíli se pod hladinou přímo před nimi objevilo pásmo útesů. Chang hbitě ubral plyn a strhl řízení prudce

na stranu, takže se jen těsně vyhnul skalnatému šelfu. Člun byl nyní nakloněn na stranu a vystaven úderům rozběsněných vln, které se rázem nahnuly do prostoru pro pasažéry. V jednom okamžiku se již téměř převrhli a stejná situace se po chvíli opakovala znovu. Chang se pokusil projet mezerou ve skalnatém pásnu, ale vtom mu náhle zhasl motor. Popadl tedy lanko a prudce za něj zatáhl. Motor zakašlal a opět umkl. Chang zatáhl znovu a pak ještě desetkrát. Vůbec nic. Motor ani nehlesl. Changův starší syn William se doškrábal na záď a dotkl se palivové nádrže. „Je prázdná!“ křikl.

Chang, zoufalý strachem o bezpečnost rodiny, se ohlédl za sebe. Mlha nyní zhoustla, takže zahalovala jejich člun – stejně tak ovšem ukrývala Ducha. Jak blízko asi je?

Člun se vyhoupl na vysokou vlnu a vzápětí se s hlasitým plácnutím propadl do vodní strže.

„Dolů, všichni dolů!“ křikl Chang. „Držte se u podlahy.“ Klesl na kolena do vrstvy tmavé vody na podlaze člunu. Popadl veslo a pokoušel se ho použít jako kormidlo. Vlny a proud však byly příliš silné a člun příliš těžký. Po chvíli ho udeřila vodní pěst a vyrvala mu veslo z rukou. Chang přepadl dozadu. Podíval se směrem, kterým právě pluli, a spatřil pouhých pár metrů před sebou další pásno útesů.

Voda se nyní zmocnila člunu jako surfovacího prkna a vyrazila s ním kupředu. Zanedlouho s ohromující silou narazili přídí do skály. Gumový povrch člunu se protrhl a člun se začal syčivě vyfukovat. Sonny Li, John Sung a mladá dvojice vpředu – Čchao-chua a Rose – byli vymrštnuti do rozbouřené vody těsně za skalisky a vzápětí je odnesl příboj.

Obě rodiny – Wuovi a Changovi – zůstaly na zádi, která byla stále částečně nafouknutá, a pevně se jí držely. Člun opět

narazil na skály. Wuova žena byla prudce odhozena na kamenný val, ale nevyletěla přes okraj. Místo toho s křikem dopadla zpět do člunu a se zkrvavenou paží zůstala ležet omráčená na podlaze. Nikomu jinému se při nárazu nic nestalo.

A pak už se člun ocitl za skalisky a mířil k pobřeží, přičemž se však stále rychle vyfukoval.

Chang zaslechl v dálce volání o pomoc – byl to hlas jednoho ze čtveřice lidí, kteří po nárazu na skály vypadli ze člunu, ale Chang nedokázal posoudit, odkud se křik ozývá.

Člun se přehoupł přes další skálu tyčící se nízko pod hladinou asi patnáct metrů od pobřeží. Nyní se ocitli v příboji, který je častoval údery a prudce je vlekl ke břehu pokrytému oblázky. Wu Čchi-čchen a jeho dcera se s vypětím všech sil snažili udržet svou zraněnou a napůl omráčenou manželku a matku nad hladinou – její paže byla roztržená a silně krvácela. Malá Pcho-ji v Mej-mejině náručí přestala plakat a netečně se rozhlížela kolem sebe.

Motor člunu se však zaklínil v rozeklaném útesu a uvěznil je osm či devět metrů od vytouženého pobřeží. Moře zde dosahovalo snad pouze dvoumetrové hloubky, ale do člunu neustále narážely obrovité vlny.

„Plavte ke břehu!“ vykřikl Chang a začal vykašlávat vodu. „Rychle!“

Plavba trvala celou věčnost. Dokonce i Chang, nejsilnější ze zbylých pasažérů, musel zoufale lapat po dechu a bojovat s křečemi, než konečně dorazil na pevninu. Nakonec však přece jen ucítil pod nohama kluzké kamínky pokryté chaluhami a slizem a vyškrábal se z vody. Jednou prudce upadl, ale rychle se opět vztyčil a pomohl z vody i svému otci.

Všichni k smrti vyčerpaní imigranti nakonec doklopýtali k nedalekému přístřešku na pláži, který byl ze stran otevřený, ale jehož sraštělá střecha je přece jen dokázala ochránit před poryvy deště. Členové obou rodin se zhroutili na tmavý písek, vykašlávali vodu, plakali, lapali po dechu, modlili se. Samu Changovi se nakonec podařilo vstát. Zadíval se na moře, ale nikde neviděl Ducha ani přistěhovalce, kteří před chvílí vypadli z jejich člunu.

Klesl na kolena a přiložil čelo na písek. Jejich společníci a přátelé zemřeli a oni sami byli zranění, nevýslovně unavení a navíc pronásledovaní nebezpečným zabijákem... Přesto, pomyslel si Chang, však byli naživu a měli pevnou půdu pod nohama. On i jeho rodina konečně završili zdánlivě věčnou pouť, která je dovedla přes polovinu zeměkoule do jejich nového domova: do Ameriky, do Nádherné země.

KAPITOLA 6

Půl kilometru od břehu se Duch choulil nad mobilním telefonem a snažil se ho ochránit před deštěm a vlnami, zatímco jeho člun byl samovolně unášen směrem k prasátkům.

Signál byl velmi špatný – z Duchova přístroje si musel satelitním přenosem prokrestit cestu přes Fu-čou a Singapur –, ale nakonec přece jen dorazil až k Jerryemu Tangovi. Tang byl *pang-šou*, jehož služeb Duch někdy využíval v newyorské Čínské čtvrti a který právě v těchto chvílích čekal kdesi na pobřeží, aby Ducha odvezl.

A přestože byl Duch z náročné plavby celý zadýchaný, podařilo se mu jakžtakž popsat řidiči místo, na kterém se vyloďí – tři sta až čtyři sta metrů od čehosi, co vypadalo jako pás prodejen a rodinných domů.

„Jaké máš zbraně?“ křičel nyní Duch do telefonu.

„Cože?“ zeptal se Tang.

Duch musel otázku několikrát zopakovat. „Zbraně!“

Tang však byl pouhým výběřčím dluhů – spíše podnikavým než silově založeným –, a tak se ukázalo, že má u sebe pouze pistoli.

„*Kan!*“ ulevil si Duch. Doprdele. Sám byl ozbrojen pouze starou pistolí Model 51 a doufal, že se dostane k něčemu účinnějšímu.

„Pobřežní hlídka...,“ oznámil mu Tang, ale v tu chvíli se začal signál utápět v praskání statické elektřiny a kvílení větru, „jsou na... sem. Poslouchám... frekvenci... síme odtud. Kam...“

„Jestli uvidíš nějaká prasátka,“ ječel Duch do telefonu, „zabij je! Slyšíš mě? Jsou na břehu někde blízko tebe. Najdi je! A zabij!“

„Zabít? Ty chceš...“

V tom okamžiku se přes člun převalila vlna a celého Du-cha zmáčela. Telefon utichl a Duch se podíval na displej. Byl úplně tmavý. Zkrat. Znechuceně odhodil přístroj na podlahu člunu.

Přímo před ním se vynořila kamenitá hradba. Duch ji obeplul a zamířil k široké pláži nalevo od malého městečka. Zřejmě chvíli potrvá, než se vrátí na místo, kde se vylodila prasátka, ale Duch nechtěl riskovat, že si ublíží na skalnatých výčnělcích. Ukázalo se však, že dorazit s člunem až ke břehu bude trýznivě obtížný úkol. Když se již téměř přiblížil k písčné pláži, zvedl se člun na hřebeni vlny a téměř se převrhl, ale Duch rychle ubral plyn a plavidlo se ladně usadilo na vodě. Současně ho však udeřila jiná vlna, srazila ho k podlaze a otočila člun na stranu. Člun nakonec prudce přistál na břehu v příbojové vlně a odmrští svého jediného pasažéra ztěžka na pláž. Lodní šroub se přitom ocitl nad hladinou a motor začal hlasitě skučet. V panické hrůze, že ho zvuk prozradí, doklopýtal Duch zpátky k motoru a po chvíli lomcování se mu ho podařilo vypnout.

Zanedlouho spatřil Jerryho Tanga ve stříbrném rodinném BMW, které stálo na asfaltové silnici asi dvacet metrů od břehu. Vztyčil se a zamířil k autu. Otlýl a neoholený Tang si ho po chvíli všiml a vyrazil mu naproti. Duch se naklonil do okénka na straně řidiče. „Viděl jsi ostatní?“

„Musíme jet!“ řekl Tang nervózně a ukázal na policejní snímač. „Pobřežní hlídka ví, že jsme tady. Posílají sem pátrací jednotky.“

„Kde jsou ostatní?“ vyštěkl Duch. „Prasátka?“

„Nikoho dalšího jsem neviděl. Ale...“

„Navíc nemůžu najít *pang-šou*. Vůbec nevím, jestli se dostal z lodi.“ Duch si znovu prohlédl pobřeží.

„Já nikoho neviděl,“ řekl Tang vysokým hlasem. „Ale tady zůstat nemůžeme.“

Nedaleko příboje zahlédl Duch koutkem oka jakýsi pohyb. Postava v šedých šatech právě ležla po kamenech z vody a vypadala přitom jako raněné zvíře. Duch vystoupil z auta a vytáhl zpoza opasku pistoli. „Počkej tady.“

„Co to děláš?“ zeptal se Tang zoufale. „Tady nemůžeme zůstat. Už sem jedou. Za deset minut jsou tady. Copak mi nerozumíš?“

Duch však svému poskokovi nevěnoval pozornost a nerušeně se vrátil přes silnici k pobřeží. Prasátko zvedlo hlavu a spatřilo blížícího se Ducha, ale podle všeho si ve snaze o záchranu zlomilo nohu a nemohlo se ani postavit, natožpak utéci. Muž se obrátil a zoufale se pokoušel odplazit zpátky do vody. Duch nechápal, proč se vůbec namáhá.

Sonny Li otevřel oči a poděkoval deseti soudcům pekla – ne za to, že přežil potopení *Draka*, nýbrž za to, že poprvé po

dvou týdnech necítil v žaludku téměř žádnou houpavou nevolnost.

Když jejich plavidlo narazilo na skálu, vypadl z něj spolu s Johnem Sungem a jakýmsi mladým párem a vzápětí ho odnesl silný proud. Ostatní tři nešťastníci se mu prakticky okamžitě ztratili z dohledu, ale naštěstí byl Li unášen směrem k pobřeží. Urazil dobrý kilometr, než se mu zběsilým kopáním podařilo probít se až k písčnému břehu. Jakmile se konečně ocitl na souši, odplížil se co nejdále od linie oceánu a teprve poté se zhroutil.

Ležel bez hnutí v prudkém lijáku, dokud mořská nemoc poněkud neustoupila a bušení v hlavě se nezmírnilo. Teprve poté se vyškrábal na nohy a pomalu zamířil k silnici. Kůži měl rozdrásanou od látky džínsů a trička, které byly plné písku a nasycené čpavými zbytky slané mořské vody. Když dorazil na silnici, rozhlédl se na obě strany, ale nikde nic neviděl. Ale pak si vzpomněl na světla malé vesničky napravo a zamířil po pískem zaváté cestě právě tímto směrem.

Kde je teď asi Duch? napadlo ho.

A pak, jako by to měla být nejpřádnější odpověď, se opodál rozlehla hlasitá rána, v níž Li okamžitě rozpoznal výstřel z pistole. Zvuk se chvějivě nesl tmavým a vlhkým úsvitem.

Ale byl to vůbec Duch? Anebo jen někdo místní? (Každý přece ví, že všichni Američané u sebe nosí zbraň.) Možná to byl dokonce nějaký americký policista.

Bude lepší, když si dám pozor, pomyslel si Li. Zoufale toužil se s Duchem co nejdříve setkat, ale věděl, že musí být opatrný. Sešel ze silnice do nízkého porostu, kde se mohl lépe ukrýt, a vyrazil kupředu maximální rychlostí, kterou mu umožňovaly jeho vyčerpané a křečemi zdeformované nohy.

• • •

Při tom zvuku se obě rodiny zarazily.

„To byl...“, začal Wu Čchi-čchen.

„Ano,“ zabručel Sam Chang. „Výstřel z pistole.“

„Chce nás zabít. Chce nás vystopovat a zabít.“

„Já vím,“ opáčil Chang. Jeho srdce za všechny usedavě plakalo – za doktora Sunga, za Sonnyho Li, za onen mladý pár..., za všechny zemřelé, kteří ještě před chvílí seděli po jejich boku. Jenže co mohl dělat?

Pohlédl na svého otce. Všiml si, že Čchang Ťie-čch' dýchá ztěžka, ale i přes nárazy ve člunu a následnou plavbu na břeh se Changovi nezdálo, že by jeho otec trpěl většími bolestmi. Čchang vzápětí skutečně synovi pokynul, což znamenalo, že mohou pokračovat. Skupina lidí znovu vyrazila do větru a deště.

Jejich obavy, že budou muset řidiče prosit nebo dokonce nutit k odvozu do Čínské čtvrti, se nakonec ukázaly jako nepodložené; žádná nákladní auta totiž na ně nečekala. Chang předpokládal, že vozy stojí na nějakém jiném místě nebo že Duch řidičům po potopení lodi zavolal a poslal je zpátky. Ihned po vylovení se Chang s Wuem několik minut pokoušeli volat na Sunga, Li a ostatní, kteří byli vymrštěni z člunu. Pak ovšem Chang zahlédl blížící se oranžový člun hadí hlavy, a tak raději svedl obě rodiny ze silnice do trávy a křoví, kde nebyly na očích, a společně vyrazili ke světlům v naději, že se jim podaří najít nákladní auto.

Ukázalo se, že světla, jež je tolik přitahovala, patří řadě restaurací, benzinovému čerpadlu, několika prodejnám se su-

venýry podobnými těm, které se prodávají na nábřeží v Sia-menu, deseti či dvanácti domům a kostelu.

Bylo krátce před úsvitem – snad půl šesté či šest hodin ráno –, ale komplex již jevil první známky života: před dvěma restauracemi parkovalo přibližně deset aut včetně jednoho opuštěného automobilu se spuštěným motorem. Byl to však jen malý sedan, zatímco Chang potřeboval auto, do něhož by se vešlo deset lidí. Navíc to muselo být vozidlo, jehož krádeže si nikdo nevšimne nejméně dvě až tři hodiny. Což byla doba, za kterou – jak mu bylo řečeno – člověk dorazí od pobřeží do newyorské Čínské čtvrti.

Poručil ostatním, aby počkali za vysokým živým plotem, a pokynul Wuovi a synu Williamovi, aby šli za ním. Všichni tři se pak v podřepu přesunuli za budovy. Za benzinovým čerpadlem stála dvě velká nákladní auta, ale mladý zaměstnanec v garáži měl na obě dobrý výhled. Do oken garáže sice bubnoval hustý déšť a silně zhoršoval viditelnost, ale i tak by si mladík okamžitě všiml, kdyby se někdo pokusil s jedním z nákladáků odjet.

O dvacet metrů dále stál potměný dům a za ním parkoval pick-up. Chang ovšem nechtěl vystavovat otce ani děti dešti a větru na nekryté korbě. Kromě toho by si čínských ztroskotanců směřujících v rozkodrcaném starém autě do New Yorku každý okamžitě všiml. Vypadali by úplně jako „stěhovaví obyvatelé“ – pocestní dělníci, již v Číně cestují od města k městu a hledají práci.

„Vyhýbejte se blátu,“ poručil Chang synovi a Wuovi. „Našlapujte jen na trávu, větvičky nebo kameny. Nechci, abyste tady nechali otisky bot.“ Obezřetnost byla pro Changa instinktem; jelikož je neustále sledovali agenti Úřadu pro veřej-

nou bezpečnost i Lidově osvobozené armády, naučili se čínští disidenti velmi rychle zakrývat veškeré své stopy.

Vyrazili přes stromy a nízký porost cuchaný zuřivým větrem za další skupinu domů, z nichž některé již byly potemnělé, zatímco jiné vykazovaly první známky probouzejícího se rodinného života: za okny blikaly televize, připravovaly se snídaně. Když Chang viděl tyto dráždivé prosté projevy všedního života, začal ho u srdce drásat pocit beznaděжности jejich situace. Na podobně sentimentální city však byl zvyklý již z Číny, kde vláda člověku brala obrovské množství svobod, a tak je i nyní jednoduše odsunul stranou a vyzval syna a Wua, aby si pospíšili. Konečně dorazili k poslední budově tohoto nevelkého pásu civilizace: k malému, potemnělému a podle všeho neobydlenému kostelíku.

Za zvětralou budovou našli starou bílou dodávku. Díky hodinám stráveným na internetu a sledování televize uměl Chang trochu anglicky, ale těmto slovům nerozuměl. Na jeho naléhání však angličtinu a vůbec celou americkou kulturu studovali několik let oba jeho synové. William nyní krátce pohlédl na dodávku a sdělil otcí: „Píše se tu ‚Eastonská letniční baptistická církev‘.“

V dále se znovu ozvalo tiché prásknutí. Chang na chvíli ztuhl. Duch právě zabil dalšího z nich.

„Pojďme!“ řekl zděšený Wu. „Pospěšme si. Zkusíme, jestli není otevřená.“

Dveře dodávky však byly zamčené.

Zatímco se Chang rozhlížel kolem sebe a hledal vhodný předmět, jímž by se dalo rozbít okno, William si pozorně prohlédl zámek. Po chvíli zvolal do hlučného větru: „Máš můj nůž?“

„Tvůj nůž?“

„Ten, který jsem ti podal na lodi – abys přerezal to lano, které drželo člun.“

„Ten byl *tvůj*?“ Co jeho syn, probůh, dělá s takovou zbraní? Vždyť to byl vystřelovací nůž.

„Máš ho?“ zopakoval chlapec.

„Ne, upustil jsem ho, když jsem nastupoval do člunu.“

Chlapec se zašklebil, ale Chang si jeho grimasy nevšímal – koneckonců byla téměř drzá – a znovu začal prohledávat zem rozbrázděnou prudkým deštěm. Po chvíli našel kus kovové trubky a prudce ho mrštíł do okna dodávky. Sklo se roztříštilo na stovky malinkých ledových úlomků. Chang prolezl oknem na sedadlo spolujezdce a prošmátral přihrádku pro mapy v naději, že najde klíčky. Žádné však nenašel, a tak vystoupil z auta zpět do rozbahněné půdy. Pohlédl na budovu a přemýšleł, jestli v kostele může být nějaké nářadí. A pokud ano, kde? V kanceláři? Uvnitř vlastně mohl pobývat i správce – co když je zaslechl a teď se jim postaví tváří v tvář? Chang byl přesvědčen, že nedokáže ublížit nevinnému člověku, i kdyby...

Zaslechl hlasité prasknutí a zděšeně se otočil. Jeho syn se krčil na sedadle řidiče a právě rozkopł botou plastovou skříňku zapalování. Chang užasle a polekaně přihlížel, jak chlapec vytahuje jednotlivé drátky a přikládá je k sobě. Po chvíli se jakoby zničehonic rozehrálo vřískavé rádio: „*Vpusť našeho Spasitele do svého srdce, bude tě navždy milovat...*“

William se dotkl jakéhosi knoflíku na palubní desce a hlas z rádia se ztlumil. Nato spojil další dva drátky. Přeskočila jiskra... a motor naskočil.

Chang jen nevěřicně zíral. „Jak jsi věděl, co máš udělat?“

Chlapec pokrčil rameny.

„Řekni mi to...“

Wu stiskl Changa za paži. „Pojedme! Musíme zajet pro rodiny a vyrazit pryč. Duch nás stále hledá.“

Chang však stále probodával syna šokovaným pohledem. Očekával, že chlapec zahanbeně sklopí oči, avšak William jeho pohled chladně opětoval způsobem, jaký by si sám Chang nikdy a v žádném věku vůči svému otci nedovolil.

„Prosím,“ žadonil Wu. „Vraťme se už pro ostatní.“

„Ne,“ řekl Chang po chvíli. „Ať přijdou oni sem. Ať jdou po našich stopách – a hlavně ať nenechají žádné otisky bot.“

Wu odspěchal pro ostatní.

V dodávce našel William knížečku s mapami oblasti a pozorně si ji prostudoval. Přitom rozvážně kýval hlavou, jako by si zapisoval do paměti trasu.

Chang odolal touze podrobit svého syna výsledku ohledně drátování startéru a raději se ho zeptal: „Víš, kudy máme jet?“

„Můžu to zjistit.“ Chlapec zvedl hlavu. „Chceš, abych řídil?“ zeptal se a neomaleně dodal: „Ty moc dobře neřídiš.“ Stejně jako u většiny městských Číňanů byl také Changovým hlavním dopravním prostředkem bicykl.

Chang znovu vytřeštil oči nad slovy svého syna, jež byla opět pronesena tónem hraničícím s nestoudností. Pak se však objevil Wu se zbytkem imigrantů a Chang vyrazil kupředu, aby pomohl své ženě a otci do dodávky. „Ano, jeď ty,“ křikl na syna.

KAPITOLA 7

Už zabil dvě prasátka na pláži – zraněného muže a ženu. Jenže v člunu se plavilo asi dvanáct lidí. Kde jsou ostatní? Ozvalo se zatroubení klaksonu a Duch se prudce otočil. Byl to Jerry Tang a troubením si vynucoval Duchovu pozornost. V ruce držel policejní snímač a zběsile gestikuloval. „Policie tu bude každou minutou! Musíme jet!“

Duch se otočil zpátky a znovu si prohlédl pláž a silnici. Kam zmizeli? Možná jsou...

Tangovo rodinné BMW s kvílením pneumatik vyrazilo na cestu a rapidně zrychlovalo.

„Ne! Stůj!“

V návalu vzteku Duch namířil pistoli a jednou po autu vystřelil. Kulka zasáhla zadní dveře, ale auto beze stopy zpomalení pokračovalo v jízdě na křižovatku, kde se smykem odbočilo a zmizelo z dohledu. Duch strnule stál s pistolí po boku a díval se do mlhy na silnici, po níž mu právě ujel jediný únikový prostředek. Nacházel se sto třicet kilometrů od svých bezpečných manhattanských domů, jeho pomoc-

ník byl nezvěstný a pravděpodobně mrtvý a navíc neměl Duch peníze ani mobilní telefon. Kromě toho se sem blížily desítky policistů a bezpečnostních agentů a k dovršení všeho jej úplně klidně opustil Tang. Mohl by...

Duch zbystřil. Nedaleko od něj vyrazila z pole za kostelem bílá dodávka a odbočila na silnici. Byla to prasátka! Duch opět zvedl pistoli, ale auto mu zmizelo v mlze. Duch sklopil zbraň a několikrát se zhluboka nadechl. Po chvíli se opět uklidnil. Sužovaly ho problémy okamžiku, to ano, ale Duch již v životě zažil mnoho protivenství osudu – daleko horších, než byla tato lapálie.

Jsi součástí starého.

Napravíš své způsoby.

Zemřeš za starou víru...

Duch se během života naučil, že jakékoliv dramatické zvraty představují pouze dočasné vychýlení z rovnováhy a že i nejděsivější životní události budou vždy nakonec uvedeny v soulad díky obyčejné přízni osudu. Duchova životní filozofie se tudíž dala shrnout do jediného slova: *naj-sin*. Tento čínský výraz se dal doslova přeložit jako „trpělivost“, ale v Duchově mysli znamenal mnohem více. Snad nejlépe by se dalo jeho krédo vyjádřit rčením: „Dočkej času“ či případně „Všechno má svůj čas“. Duch se dožil svých čtyřiceti a něco let pouze díky tomu, že vždy přečkal veškeré potíže, nebezpečí i zármutek.

Prozatím mu tedy prasátka unikla. Jejich smrt bude muset počkat. Takže se nyní nedalo dělat nic jiného než uniknout policii a INS.

Zastrčil starou pistoli zpět do kapsy a plahočivě vyrazil do deště a větru ke světlům malého městečka. Nejbliže od

něj stála restaurace, před níž parkoval automobil se zapnutým motorem.

Vida, hned první přízeň osudu!

A když se pak Duch podíval na moře, spatřil něco, co ho doslova rozesmálo. Druhá přízeň osudu. Nedaleko od pobřeží sebou plácalo další prasátko a zoufale se snažilo udržet nad hladinou. Alespoň může Duch zabít další oběť, než konečně uprchně do města.

Vytáhl z kapsy pistoli a zamířil zpátky k pláži.

Vítr ho silně vyčerpával.

Sonny Li se brodil v písku a vytrvale se blížil k malému městečku. Byl drobné postavy a v tvrdém a nebezpečném světě, v němž dobrovolně žil, se prosazoval spíše díky intrikám, momentu překvapení a lstivosti (a samozřejmě také díky zbraním) než díky své fyzické síle. Nebylo tedy divu, že se nyní ocitl na pokraji sil, vyčerpán časně ranními muky.

Ten vítr... Dvakrát ho doslova srazil na kolena.

Už dost, pomyslel si. Chůze v bořivém jemném písku již na něj byla jednoduše příliš, a tak bez ohledu na riziko prozrazení doklopýtal na zmáčenou asfaltovou silnici a pokračoval po ní ke světlům městečka. Pohyboval se přitom co nejrychleji, poněvadž se obával, že hadí hlava odjede dříve, než ji on stačí vyhledat.

Hned za okamžik se mu však dostalo opětovného ujištění, že Duch je stále zde: zaslechl několik dalších výstřelů.

Vyškrábal se na pahorek a zadíval se skrz vítr a déšť do krajiny, ale nikoho neviděl. Zvuk byl podle všeho přinesen větrem z velké dálky.

Li zklamaně pokračoval v chůzi. Deset nekonečných minut se plahočil po silnici, přičemž čas od času zvrátil hla-

vu dozadu a nechal si proudit déšť do vyprahlých úst. Po vši mořské vodě, již se během plavby na břeh nalokal, cítil zoufalou žízeň.

A pak spatřil na pláži napravo od sebe malý oranžový záchranný člun. Předpokládal, že patří Duchovi. Rozhlédl se po celém pobřeží, zda hadí hlavu neuvidí, ale vzhledem k mlze a dešti bylo nemožné dohlédnout dostatečně daleko.

Vyrazil ke člunu v naději, že se mu podaří sledovat Duchovy stopy a najít jeho úkryt v městečku. Sotva však sešel ze silnice, objevilo se kdesi blikající světlo. Li si vytřel z očí déšť a přimhouřil zrak. Světlo mělo modrou barvu a rychle se pohybovalo po silnici směrem k němu.

INS? Agenti bezpečnostního úřadu?

Li spěšně zamířil do hustého křoví na vzdálenější straně asfaltu. Přikrčil se a sledoval světlo, které se stále zjasňovalo, když se z deště a temnoty postupně vynořoval automobil, na němž bylo upevněno – sportovní žlutý kabriolet. Náhle přešlo auto do smyku a zastavilo asi sto metrů od něj. Li podřepil a pomalu se k vozu začal přesunovat.

Amélie Sachsová stála na deštěm zmáčené pláži a dívala se na ženské tělo zkroucené v groteskní smrtelné póze.

„On je zabíjí, Rhyme,“ zašeptala zděšeně do mikrofonu vysílačky Motorola SP-50, upevněného na tyčince před ústy. „Dva z nich už zastřelil, muže a ženu. Do zad. Oba jsou mrtví.“

„Zastřelil?“ Kriminalistův hlas zněl dutě a Sachsová věděla, že si Rhyme právě přisuzuje zodpovědnost za dvě další úmrtí.

Agent krizové jednotky k ní přiklusal a samopal přitom stále držel v pohotovostní poloze. „Nikde po něm ani stopy,“

křikl přes fičící vítr. „Ale lidi v té restauraci u silnice říkali, že tam někdo asi před dvaceti minutami ukradl auto.“ Agent tlumočil Sachsové popis a číslo poznávací značky ukradené hondy a Sachsová předala tuto informaci Rhymovi.

„Lon už to dal rozhlásit,“ konstatoval Rhyme. „Byl sám?“

„Myslím, že ano. Kvůli dešti nejsou v písku žádné otisky bot, ale pár jsem jich našla v blátě opodál, kde stál, když střílel na tu ženu. V tom okamžiku byl sám.“

„Takže budeme předpokládat, že jeho *pang-sou* je stále nezvěstný. Mohl dorazit na břeh v nějakém jiném člunu. Anebo mohl zůstat na té lodi.“

Aniž by zvedla ruku od opasku, prohlédla si Sachsová okolní krajinu. Ze všech stran ji obklopovaly mlhou rozostřené obrysy skal, dun a křoví. Člověk s pistolí by byl v takovém prostředí naprosto neviditelný.

„Půjďme hledat ty imigranty, Rhyme,“ řekla po chvíli.

Čekala, že Rhyme bude odporovat, že jí poručí, aby nejprve ohledala místo činu, než běsnící živly zničí *všechny* důkazy. Rhyme však jen jednoduše řekl: „Hodně štěstí, Sachsová. Ozvi se mi, až začneš dělat rošt.“ Spojení bylo ukončeno.

Ohledávej dobře, ale kryj si záda...

Oba policisté klusem vyrazili po pláži. Po chvíli narazili na druhý, o něco menší člun, který byl vyvržen na břeh asi sto metrů od prvního. Sachsová potlačila instinktivní reakci ihned člun ohledat a zajistit veškeré důkazy a i přes artritickou bolest kloubů se naplno věnovala bezprostřednímu úkolu: najít imigranty. Klusala s větrem v zádech a pátrala v okolní krajině po jakýchkoliv stopách po nešťastných přistěhovalcích – a také po známkách případného přepadení nebo po skrýši, v níž by se mohl Duch ukrývat.

Nenašli ani jedno.

A pak zaslechla Sachsová v dálce sirény unášené silným větrem a viděla, jak do města proudí celá přehlídka nejruznějších záchranných a policejních vozidel. Zhruba dvanáct místních obyvatel, kteří si až dosud hověli uvnitř restaurace a benzinového čerpadla, nyní odvážně snášelo prudký liják, aby se dozvědělo, jaké mimořádné vzrušení s sebou bouřka přinesla do jejich miniaturního městečka.

Prvním úkolem každého ohledávče je zajištění místa činu, aby došlo k minimální kontaminaci a z místa činu se neztratily žádné důkazy – ať už nešťastnou náhodou, anebo z rukou lovců suvenýrů či případně samotného pachatele přestrojeného za okolostojícího čumila. Sachsová se tedy neochotně vzdala pátrání po dalších přistěhovalcích a posádce – na to tady teď byla spousta jiných lidí – a odběhla k modrobílé laboratorní dodávce newyorské policie, aby se ujala vedení ohledávací operace.

Zatímco technici obehnali pláž žlutou páskou, Sachsová si přehodila přes promočené džínsy a tričko nejnovější výkřik soudně-laboratorní módy. Nové kombinézy newyorské policie, určené pro ohledávání místa činu, vyrobené z bílého materiálu zvaného Tyvek a opatřené neprodyšnou kapucí, měly předejít tomu, aby ohledávč zaneřádl místo činu vlastními stopovými důkazy – například vlasy, pokožkou nebo třeba potem.

Lincoln Rhyme s používáním kombinéz vřele souhlasil – ostatně za něco podobného sám horoval, když ještě vedl Oddělení pro vyšetřování a zdroje, do jehož kompetence spadalo i ohledávání míst činu. Sachsová již tolik nadšená nebyla. Skutečnost, že v kombinéze vypadala jako mimozemšťan

ve špatném sci-fi filmu, pro ni zase takový problém nebyl, ale trápilo ji, že je kombinéza zářivě bílá, takže představuje snadný terč pro jakéhokoliv případného pachatele, který by se z nějakého důvodu stále zdržoval na místě činu a chtěl si vyzkoušet střelecké umění na policistech sbírajících důkazy. A tak Sachsová s oblibou říkávala, že si v oblečku připadá jako asfaltový holub.

Stručný výslech hostů v restauraci, zaměstnanců benzinového čerpadla a obyvatel několika málo domků na pláži nepřinesl žádné podstatné informace s výjimkou již známých faktů o ukradené hondě, v níž Duch s největší pravděpodobností unikl. Žádná jiná vozidla odcizena nebyla. Nikdo ze svědků neviděl nikoho plavat k pobřeží nebo se ukrývat v okolí, a vzhledem k větru dokonce nikdo nezaslechl ani výstřely.

Bylo tedy pouze na Amélii Sachsové – a Lincolnu Rhymovi –, aby z místa činu vyždímali veškeré dostupné informace o Duchovi, posádce *Draka* a imigrantech, kteří by se zde mohli ukrývat.

Samotné místo činu přitom zahrnovalo jednu z největších ploch, jaké kdy ohledávali: téměř dvoukilometrový pás pláže, silnice a hustého křoví na protější straně asfaltu. Miliony míst, která bylo potřeba prohledat. A která dost možná stále ukrývala ozbrojeného pachatele.

„Tohle je špatné místo činu, Rhyme. Déšť sice trochu zmírnil, ale pořád tu pěkně leje a vítr fouká nejmíň třicítkou.“

„Já vím. Máme tu puštěný meteorologický kanál.“ Rhymův hlas zněl nyní jinak, klidněji. Jeho tón Sachsovou lehouce vyděsil. Připomínal jí přízračně vyrovnanou barvu Lin-

colnova hlasu ve chvílích, kdy hovořil o smrti, o sebevraždě, o konečnosti. „Tím spíš je třeba pustit se do ohledávání, co říkáš?“ rýpl si.

Sachsová se rozhlédla po pláži. „Já jen... Všecko je tady příliš velké. Je tu toho strašná spousta.“

„Co může být příliš velké, Sachsová? Každé místo činu přece ohledáváme pěkně krok za krokem. A je úplně jedno, jestli má kilometr čtvereční nebo třeba jen tři metry. Akorát to trvá dýl. A kromě toho, my přece velká místa činu *milujeme*. Je na nich spousta báječných míst, kde se dají najít vodítka.“

No to je vážně báječné, pomyslela si Sachsová jízlivě.

Postavila se co nejtěsněji k velkému vypuštěnému člunu a začala procházet rošt. Tento výraz označoval metodu fyzického prohledávání místa činu, při níž ohledávač projde celou vytýčenou oblast jedním směrem tam a zpět, jako by sekal trávník, a pak se otočí kolmo na původní směr a projde stejnou oblast ještě jednou. Tato metoda je založena na hypotéze, že když se člověk na něco dívá z určitého úhlu, mohou mu uniknout věci, jichž by si z jiného úhlu snadno povšiml. A přestože existovaly desítky dalších metod prohledávání místa činu a všechny byly rychlejší, chůzí v roštu – tímto nejdoulehavějším pátracím postupem – se daly výsledky získat naprosto nejspolehlivěji. Rhyme proto naléhal, aby Sachsová – stejně jako všichni ostatní policisté a technici, s nimiž kdy v newyorské policii pracoval – používala právě tuto metodu. Díky Lincolnu Rhymovi se výraz „projít rošt“ stal mezi policisty v oblasti New Yorku synonymem pro ohledání místa činu.

Zakrátko se vesnice Easton ztratila Sachsové z dohledu a jedinou připomínkou, že zde není úplně sama, jí nyní bylo rozptýlené blikání záchranných a policejních vozidel – jako když člověku pulsuje pod bledou pokožkou krev.

Po chvíli se však i tato světla ztratila v mlze. Sachsovou obklopila samota a plíživý pocit zranitelnosti. Panebože, jak já tohle nemám ráda. Mlha zde byla ještě hustší a zvuk deště bubnujícího hlasitě do kapuce její kombinézy by spolu s vysokými vlnami a větrem spolehlivě přehlušil nepozorovaný příchod potenciálního útočníka.

Sachsová plácla rukou přes pažbu černé pistole glock, aby si dodala sebedůvěry, a pokračovala v chůzi v roštu.

„Teď budu chvíli zticha, Rhyme. Mám takový pocit, že tady ještě někdo je. Někdo, kdo mě sleduje.“

„Ozvi se mi, až budeš hotová,“ odpověděl Rhyme. Váhavý tón jeho hlasu naznačoval, že by si přál říci ještě něco jiného, ale po chvíli se ozvalo cvaknutí a linka oněměla.

Kryj si záda...

Celou příští hodinu prohledávala Sachsová ve větru a dešti pláž, silnici a porost za ní, jako když dítě loví mořské škeble. Prozkoumala neroztržený člun, v němž našla mobilní telefon, a po něm ohledala i zbytky druhého člunu, který vytáhli na pláž dva agenti krizové jednotky. Poté shromáždila veškeré důkazy – nábojnice, vzorky krve, otisky prstů – a pořídila fotografie otisků bot.

Nakonec se zastavila a rozhlédla se kolem sebe. Zapnu-la vysílačku a nechala se přepojit do útulného newyorského domu vzdáleného snad několik světelných let. „Je tu něco divného, Rhyme.“

„Tohle mi nepomůže, Sachsová. Co to je ‚divného‘? Co to znamená?“

„Ti přistěhovalci..., mohlo jich být zhruba deset..., jednoduše zmizeli. Já to nechápu. Vyrazili z krytého přístřešku na pláži, přešli přes silnici a schovali se v křoví. Vidím jejich otisky v blátě na opačné straně silnice. Jenže pak prostě zmizeli. Tipla bych si, že se chtěli ukrýt někde hlouběji ve vnitrozemí, ale nikde nevidím žádné stopy. Stopařům jako oni přitom nikdo nezastaví a žádný z lidí v městečku si nevšiml, že by tu na ně čekala nějaká nákladní auta. A i kdyby, nejsou tu žádné stopy pneumatik.“

„No dobře, Sachsová. Právě jsi chodila v Duchových stopách. Viděla jsi, co dělal, víš, kdo to je, bylas tam, kde byl on. Co se ti honí hlavou?“

„Já...“

„Ty jsi teď Duch,“ připomněl jí Rhyme konejšivým hlasem. „Jsi Kwan Ang přezdívaný Kuej, jsi Duch. Jsi multimilionář, pašerák lidí – jsi hadí hlava. Zabiják. Právě jsi potopila loď a zavraždila více než dvanáct lidí. Co se ti honí hlavou?“

„Chci najít ostatní,“ odpověděla Sachsová bleskurychle. „Najít je a zabít. Nechci odtud odcházet. Ještě ne. Nevím jistě proč, ale musím je najít.“ Na okamžik jí bleskl hlavou výjev a Sachsová skutečně spatřila sama sebe jako hadí hlavu plnou uslintané touhy najít ostatní přistěhovalce a zavraždit je. Ten pocit byl mučivý. „Nic mě nezastaví,“ zašeptala.

„Dobře, Sachsová,“ odvětil Rhyme tiše, jako by se bál, že přeruší tenounký drátek, který spojoval část její duše s duší hadí hlavy. „A teď přemýšlej o těch imigrantech. Pronásleduje je někdo takový. Co by udělali oni?“

Sachsové chvíli trvalo, než se proměnila z bezcitného vraha a hadí hlavy v jednoho z nebohých pasažérů na lodi. Než pocítila zděšení z vědomí, že člověk, kterému zaplatila celoživotní úspory, ji nyní takto zradil – že zavraždil lidi, s nimiž se během plavby spřátelila, a možná i členy její vlastní rodiny. A že chce nyní zavraždit také ji.

„Nebudu se ukrývat,“ řekla pevným hlasem. „Pomažu odsud, co nejrychleji to půjde. Jakýmkoliv způsobem a co možná nejdál. Zpátky na moře nemůžeme. Pěšky jít taky nemůžeme. Takže potřebujeme auto.“

„A jak si ho opatříte?“ zeptal se Rhyme.

„To nevím,“ řekla Sachsová a pocítila zklamání, že má již odpověď na dosah, a přesto si ji stále nechává uniknout.

„Stojí směrem do vnitrozemí nějaké domy?“

„Ne.“

„Parkují u té pumpy nějaká auta?“

„Ano, ale agenti už vyslechli všechny zaměstnance. Žádné auto se neztratilo.“

„Vidíš ještě něco?“

Sachsová se rozhlédla po ulici. „Nic.“

„Nemůžeš nevidět *nic*, Sachsová,“ vyplínil ji Rhyme. „Těmhle lidem jde o život. Museli *nějak* uprchnout. Určitě se tam někde ukrývá odpověď. Co ještě vidíš?“

Sachsová si povzdechla a začala odříkávat: „Vidím hromadu starých pneumatik, vidím převrácenou plachetnici, vidím karton prázdných plechovek od piva – Sam Adams. A před kostelem stojí trakař...“

„Před kostelem?“ skočil jí do řeči Rhyme. „O žádném kostelu ses předtím nezmínila.“

„Je úterý ráno, Rhyme. Kostel je zavřený a agenti už ho zajistili.“

„Mazej tam, Sachsová. Rychle!“

Sachsová škrobeně vyrazila ke kostelu, ale nenapadala jí jediná užitečná věc, kterou by tam mohla najít.

Rhyme jí to vysvětlil. „Copak tys nikdy nechodila do prázdninové církevní školy, Sachsová? Copak vám tam nerservírovali sušenky, havajský punč a Ježíše? Nepořádali jste pikniky? Nebo setkání mladých věřících?“

„Možná jednou nebo dvakrát. Ale většinu volna jsem trávila vylaďováním karburátoru.“

„A jak podle tebe církve na podobné teologické zábavy mládežníky dopravují? V minidodávkách, Sachsová. V minidodávkách pro nějakých dvanáct lidí.“

„To je možné,“ souhlasila Sachsová skepticky.

„Anebo třeba ne,“ připustil Rhyme. „Ale imigranti neumějí létat, nebo jo? Takže musíme prověřit pravděpodobnější možnosti.“

Jako už tolikrát v minulosti, měl Rhyme pravdu i nyní.

Sachsová obešla kostel a prozkoumala rozbahněnou půdu: otisky bot, drobné kostičky roztrštěného skla, trubka použitá za tímto účelem, stopy pneumatik.

„Mám to, Rhyme. Je tu hromada čerstvých otisků. Zatračeně, ti byli chytří... Našlapovali na kameny, trávu a plevel. Vyhýbali se blátu, aby nezanechali otisky. A vypadá to, že i když pak nastoupili do dodávky, projeli nejdřív přes pole a teprve potom vyrazili na silnici. Aby je na hlavní ulici nikdo neviděl.“

„Ověř tu dodávku u pastora,“ poručil Rhyme.

Sachsová požádala jednoho z policistů, aby zavolal představenému kostela. O několik minut již měli k dispozici podrobné informace – pět let stará bílá dodávka Dodge s názvem církve po stranách. Sachsová si zapsala číslo poznávací značky a předala ho Rhymovi, který nechal rozšířit pátrání po hondě také o dodávku a instruoval příslušnou policii, aby předala výše uvedené informace výběrčímu mytného na mostech a před tunely pro případ, že by měli imigranti namířeno do Čínské čtvrti na Manhattanu.

Sachsová pečlivě prošla rošt za kostelem, ale nic dalšího již nenašla. „Myslím, že tady už toho moc nenajdeme, Rhyme. Půjdu zaevidovat důkazy a vrátím se,“ řekla a zavěsila.

Vrátila se k laboratorní dodávce, složila tykovou kombinézu, zanesla do evidence nalezené důkazy a opatřila je registračními kartami, které musí doprovázet jakoukoliv položku nalezenou na určitém místě činu. Nato poručila technikům, aby vše co nejrychleji odvezli do Rhymova domu. Přestože se to totiž zdálo beznadějně, chtěla ještě jednou propátrat okolí a zjistit, zda ztroskotání lodi náhodou nepřežil někdo další. Kolena jí přitom doslova hořela – chronickou artritidu zdědila po svém dědečkovi. Tato choroba ji sužovala dost často, ale když byla nyní o samotě, mohla si alespoň dopřát luxus pomalé chůze. V přítomnosti ostatních policistů se vždy naopak úzkostlivě snažila nedávat najevo bolest. Bála se, že kdyby se na velitelství dozvěděli o jejím zdravotním stavu, poslali by ji dělat papíry.

Po patnácti minutách marného hledání jakýchkoliv známek přítomnosti dalších imigrantů zklamaně vyrazila zpátky ke camaru, které teď bylo jediným automobilem v tomto úseku pláže. Sachsová zde byla úplně sama: agent krizové

jednotky, který ji cestou sem doprovázel, dal při návratu do města přednost bezpečnější formě přepravy.

Mlha poněkud prořídla. Na opačném konci městečka asi tři čtvrtě kilometru před sebou rozeznala Sachsová dva ha-sičské vozy okresu Suffolk a nedaleko od nich zaparkovaný sedan Ford. Měla dojem, že auto patří Úřadu pro imigraci a naturalizaci.

Ztěžka dosedla na přední sedadlo camara, našla kousek papíru a začala si psát poznámky o všem, čeho si na místě činu všimla a co by mohla předložit Rhymovi a jeho týmu v manhattanském domě. Vítr s odlehčeným autem prudce lomcoval a déšť neúnavně šlehal do ocelové karoserie. Sachsová zvedla oči právě ve chvíli, kdy se kousek od ní roztříštila o černý skalní výčnělek mohutná vlna a vyslala tři metry vysoko impozantní gejzír zpěněné vody.

Amélie Sachsová pozorně přimhouřila oči a otřela rukávem zamlžené čelní sklo.

Co to je? Nějaké zvíře? Nějaká troska *Draka z Fu-čou*?

Vtom si Sachsová s hrůzou uvědomila, že je to muž, jenž se zoufale přidržuje skály.

Popadla vysílačku, přepnula ji na frekvenci místních operací a vzrušeně řekla: „Ohledávací agent NYPD pět osm osm pět volá suffolský záchranný sbor v Eastonu.“

„Rozumím, pět osm osm pět. Pokračujte.“

„Jsem půl kilometru východně od města. Ve vodě se nachází oběť. Potřebuju nějakou pomoc.“

„Dobře,“ ozvala se odpověď. „Už tam jedeme. Konec.“

Sachsová vystoupila z auta a vyrazila ke břehu. Všimla si, jak velká vlna odtrhla muže od skály a hodila ho do vody. Muž se pokoušel plavat, ale byl zraněný – košili měl celou od

krve –, a tak se zmohl pouze na to, aby udržoval hlavu nad vodou, a i to se mu dařilo jen s velkými obtížemi. V jednom okamžiku ho pohltily vlny a muž musel vynaložit nadlidské úsilí, aby se opět dokázal vynořit na hladinu.

„Propána,“ zamumlala Sachsová a ohlédla se k silnici. Žluté hasičské auto teprve nyní vyráželo z parkoviště za městečkem.

Imigrant vydal přidušený výkřik a opět zmizel ve vlnách. Čekat na profesionály již nebyl čas.

Sachsová znala z policejní akademie základní pravidlo pro záchranu tonoucích: „Dosáhnout, dohodit, doveslovat, doplavat.“ Což znamenalo, že zachránce se měl nejprve pokusit vytáhnout oběť ze břehu, pak z lodi, poté z člunu a teprve nakonec se k ní snažit doplavat. Jenže první tři možnosti nyní nepřicházely v úvahu.

Takže zbývá doplavat, pomyslela si Sachsová.

Zaplašila spalující bolest v kolenou a začala sprintovat k oceánu, přičemž si sundala opasek s pistolí a náboji. Těsně u břehu si rozvázala erární boty, odkopla je na bok a s pohledem upřeným na zápolícího plavce se vrhla do studené rozbourané vody.

KAPITOLA 8

Sonny Li se pomalu vyplížil z křoví. Nyní měl mnohem lepší výhled na ženu s červenými vlasy, která si právě zula boty, vbrouzdala do zvlněné vody a pak se vrhla do moře za kýmsi, kdo právě bojoval o život ve vlnách.

Li nepoznal, o koho jde – zda o Johna Sunga, nebo o muže z manželské dvojice, která seděla v člunu vedle něj –, ale jeho pozornost se nicméně vzápětí upřela zpět na ženu, kterou ze svého úkrytu v křoví sledoval již od chvíle, kdy dorazila na pláž, což mohla být více než hodina.

Jeho typ to rozhodně nebyl. Západní ženy Sonnyho Li nezajímaly – tedy alespoň ne ty, které vídal v okolí Fu-čou. Budťo kráčky zavěšeny do bohatých byznysmenů (ty byly vysoké a nádherné a všechny do jedné vrhaly opovržlivé pohledy na čínské muže, kteří se za nimi ohlíželi), anebo to byly turistiky s rodinami (ty byly špatně oblečené a všechny do jedné vrhaly opovržlivé pohledy na čínské muže, kteří plivali na chodník, a na cyklisty, kteří je nikdy nenechali přejít přes cestu).

Tato žena ho však něčím fascinovala. Zpočátku nedokázal přijít na to, co tady vlastně dělá; přijela sem v zářivě žlutém autě v doprovodu vojáka se samopalem. Ale pak se k němu otočila zády a Li si všiml nápisu NYPD na její nepromokavé bundě. Takže to byla policistka z nějakého úřadu veřejné bezpečnosti. Z bezpečného úkrytu na protější straně silnice pak Li dlouho přihlížel, jak žena pátrá po zachráněných a po případných stopách.

Připadala mu sexy, přestože silně upřednostňoval tiché a elegantní Číňanky.

A ty vlasy! Měly nepochopitelnou barvu, která ho přiměla dát ženě přezdívku „Chung-se“, což v překladu znamenalo „Červená“.

Podíval se na silnici a spatřil žlutý hasičský vůz, který se řítíl jeho směrem. Jakmile auto odbočilo na úzké parkoviště, vyplížil se Li k okraji cesty. Samozřejmě existovalo určité riziko, že ho někdo zahlédne, ale on musel jednat dříve, než se Chung-se vrátí. Počkal, až se pozornost záchranářů upře na Chung-se, a vyškrábal se přes silnici ke žlutému autu. Byl to nějaký starý model, jaké člověk vidá v amerických pořadech typu *Kojak* nebo *Hill Street Blues*. Li neměl zájem o krádež samotného auta (většina příslušníků bezpečnostních úřadů a vojáků již odjela, ale v okolí se jich stále pohybovalo dost na to, aby ho mohli pronásledovat a dopadnout – a zvláště pak za volantem auta, jehož barva byla zářivá jako vaječný žloutek). Kdepak, v tomto okamžiku měl Li zájem jen o zbraň a nějaké peníze.

Přikradl se ke žlutému autu, otevřel dveře na straně spolujezdce, naklonil se dovnitř a začal prohledávat přihrádku na mapy. Žádné zbraně. Li si vztekle vzpomněl na svou pis-

toli Tokarev, která teď ležela někde na dně oceánu. Kdyby tu Chung-se měla aspoň cigarety. Do prdele s ní...

Následně Li prohledal její peněženku a našel asi padesát dolarů. Strčil si jednobarevné bankovky do kapsy a podíval se na papír, kam si Chung-se před chvílí psala poznámky. Jeho mluvená angličtina byla díky americkým filmům a pořadu *Follow Me* na Rádiu Peking velmi dobrá, ale se čtením byl na tom Li hrozně (což mu připadalo dost nefér zejména vzhledem k faktu, že angličtina má pouze asi 25 písmen, zatímco čínština jich používá čtyřicet tisíc). Po chvilce tápání rozeznal anglický přepis Duchova jména Kwan Ang a rozluštil také několik dalších slov. Složil papír, strčil si ho do kapsy a zbytek listů rozsypal po zemi před otevřenými dveřmi na straně řidiče, aby to vypadalo, že je rozfoukal vítr.

V tu chvíli se přiblížilo další auto – černý sedan, který Liovi až příliš připomínal vládní vozidlo. Přikrčil se tedy a vrátil se zpátky k silnici. Znovu se ukryl do křoví, pohlédl na rozbouřené moře a všiml si, že Chung-se nyní bojuje se zpěněnými vlnami stejně zoufale jako tonoucí muž. Nakrátko pocítil bolest, že tak krásné ženě hrozí smrtelné nebezpečí. Podobnými problémy se teď však rozhodně nemohl zaobírat – jeho současnými prioritami bylo nalezení Ducha a jeho vlastní přežití.

Již pouhé úsilí doplavat skrz běsnící příboj k tonoucímu přistěhovalci vyčerpalo Amélii Sachsovou natolik, že nyní musela ze všech sil kopat, aby udržela sebe i muže nad vodou. Její kolenní a kyčelní klouby se na protest bolestivě ozývaly. Sám imigrant jí ani trochu nepomáhal. Byl středně vysoký a měl štíhlou postavu bez tuku, který by mu umož-

nil alespoň trochu vzplývat. Netečně kopal nohama a levou ruku měl zcela bezvládnou následkem střelné rány do hrudníku.

Sachsová lapala po dechu, vyplivovala odporně slanou vodu, která jí neustále proudila do úst a do nosu, a pomalu se prodírala vodním příkrovem ke břehu. Voda ji páčila v očích a rozostřovala zrak, ale Sachsová přesto zahlédla na písku nedaleko pobřežní linie dva zdravotníky s nosítky a velkým zeleným kyslíkovým přístrojem, kteří na ni zeširoka mávali a ukazovali jí směr.

Díky, hoši... *Snažím se.*

Vytácela se co nejvíce jejich směrem, ale spodní proudy zde byly pekelně silné. Ohlédla se ke skále, které se ještě před chvílí přidržoval čínský přistěhovalec, a viděla, že i přes nadlidské úsilí zatím uplavala jen asi tři metry.

Kopej víc. Víc!

Znovu si zopakovala jedno ze svých osobních hesel: Když se hýbeš, nemohou tě chytit...

Uplavala další dva až tři metry, jenže pak se musela zastavit a popadnout dech, takže mohla jen zděšeně přihlížet, jak je spodní proud unáší zpátky do moře.

No tak, vypadni už odsud...

Netečný imigrant, který nyní téměř upadl do bezvědomí, ji neustále stahoval pod hladinu. Sachsová začala kopat ještě silněji. Vtom dostala křeč do lýtky, vykřikla a vzápětí se potopila. Ze všech stran ji náhle obklopovala kalně šedá voda prosycená mořským plevem a pískem. Jednou rukou držela imigranta za košili, druhou se tahala za lýtko, aby uvolnila křeč, a přitom se usilovně snažila co nejdéle zadržovat dech.

Ach, Lincolne! pomyslela si. Padám definitivně ke dnu... Stále hlouběji do šedé vodní masy.